

Studii Biblice

Trimestrul II / 2016

Evanghelia după Matei

Cuprins:

<i>Studiul 1</i>	2
Fiul lui David.....	2
<i>Studiul 2</i>	9
Începutul lucrării Domnului Isus.....	9
<i>Studiul 3</i>	16
Predica de pe Munte.....	16
<i>Studiul 4</i>	23
Credința și vindecarea.....	23
<i>Studiul 5</i>	30
Războiul văzut și cel nevăzut.....	30
<i>Studiul 6</i>	37
Isus și Sabatul.....	37
<i>Studiul 7</i>	44
Domnul iudeilor și al neamurilor.....	44
<i>Studiul 8</i>	51
Petru și <i>Piatra</i>	51
<i>Studiul 9</i>	58
Idolii din suflet.....	58
<i>Studiul 10</i>	65
Isus în Ierusalim.....	65
<i>Studiul 11</i>	72
Evenimentele ultimelor zile.....	72
<i>Studiul 12</i>	79
Ultimele zile ale misiunii lui Isus.....	79
<i>Studiul 13</i>	86
Răstignit și înviat.....	86

26 martie - 1 aprilie

Fiul lui David

Textul de memorat: „*Ea va naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.*” (Matei 1:21)

Inspirat de Duhul Sfânt, Matei își începe cartea cu o genealogie, dar nu cu orice genealogie, ci cu aceea a lui Isus Hristos. Și nu cu o simplă genealogie, ci cu una care ne descoperă niște strămoși pe care majoritatea oamenilor nu ar dori neapărat să-i considere înaintașii lor.

Poate că, el însuși un fel de renegat al societății, Matei s-a regăsit pe sine în această obârșie. În definitiv, nu era altceva decât un iudeu collector de taxe, care se vânduse dușmanilor și care, de fapt, îi plătea Romei pentru posibilitatea de a sta acolo și de a-i taxa pe concetățenii lui iudei. Cu certitudine, nu era un om tocmai iubit de poporul lui.

Dar, chiar dacă oamenii se uită la ce izbește privirea, la aparențe, Domnul Isus Se uită la inimă. Și, fără nicio îndoială, privind la inima lui Matei, Domnul l-a ales pe el, un vameș disprețuit, să se numere printre ucenicii Săi. Iar când a fost chemat, Matei a acceptat, renunțând la viața lui de până atunci pentru o viață nouă împreună cu Isus.

Astfel, Matei l-a urmat pe Domnul lui, a ținut evidența, a notat totul și, într-o zi, a dat înapoi ceva poporului său și lumii. Nu o chitanță pentru o taxă plătită, ci un raport prețios al vieții lui Isus.

Duminică, 27 martie - O „carte a genezei”

Evanghelia după Matei începe cu expresia „Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David” (Matei 1:1). Chiar de la început, Matei își numește lucrarea o „carte” (din cuvântul grecesc *biblos*, care poate însemna „o scriere sacră”), o „carte a neamului”, a strămoșilor lui Isus. De fapt, cuvântul grecesc tradus prin „cartea neamului” sau „genealogia” provine dintr-un cuvânt care poate fi tradus și prin „geneză”. De aceea, se poate spune pe drept cuvânt că Matei și-a început evanghelia cu o „carte a genezei”.

Vechiul Testament a început cu o carte despre crearea lumii, iar Evanghelia după Matei (și Noul Testament) începe cu o carte despre Creatorul Însuși și despre lucrarea de răscumpărare pe care doar Creatorul o putea realiza.

1. Ce ne spun următoarele texte despre Isus? Ioan 1:1-3; Evrei 1:1-3; Mica 5:2; Marcu 12:35-37.

„Din zilele veșniciei, Domnul Isus Hristos era una cu Tatăl; El era «chipul lui Dumnezeu», chipul măreției și maiestății Sale, «strălucirea slavei Lui». [...]

Venind să locuiască aici, cu noi, Isus avea să-L descopere pe Dumnezeu atât oamenilor, cât și îngerilor. El era Cuvântul lui Dumnezeu - gândul lui Dumnezeu făcut să se audă.” - Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, Editura Viață și Sănătate, 2015, p. 10 (19) (**Notă:** aici și în continuare, după numărul paginii din ultima ediție în limba română, în paranteză, este cel al paginii din original.)

Pentru Matei, cea mai mare prioritate nu a fost sublinierea divinității lui Hristos, așa cum a fost pentru Ioan (vezi Ioan 1:1-4), care a scris despre divinitatea lui Isus înainte de a se referi la natura Sa umană (vezi Ioan 1:14). Matei se concentrează asupra lui Hristos omul, prezentându-L ca „fiul lui David, fiul lui Avraam”. Apoi, de la Avraam, trasează linia strămoșilor lui Isus până la nașterea Sa și face acest lucru din dorința de a le arăta cititorilor că, într-adevăr, Isus din Nazaret era Mesia cel prezis de profețiile Vechiului Testament.

Pentru oricine, familia și strămoșii sunt importanți. Dar nu și din perspectiva Evangheliei. Atunci, ce este important și de ce? Vezi Galateni 3:26,29.

Luni, 28 martie - O descendență regală

Oricât de variate erau concepțiile iudeilor cu privire la venirea lui Mesia, un lucru este sigur: Mesia urma să fie din familia lui David. (Chiar mulți dintre evreii religioși de astăzi care Îl așteaptă pe Mesia cred că El trebuie să vină din „casa lui David”.) Acesta este motivul pentru care Matei și-a început evanghelia în felul în care a făcut-o: înainte de toate, el voia să stabilească identitatea lui Isus ca Mesia. Întrucât Mesia urma să fie „sămânța lui Avraam” (Geneza 22:18; Galateni 3:16), părintele națiunii iudaice, și să vină pe linia genealogică a lui David, Matei a căutat să prezinte de la început genealogia lui Isus și faptul că El era legat direct nu doar de Avraam (ca majoritatea israeliților), ci și de împăratul David. Mulți comentatori cred că Matei avea în vedere, în primul rând, un public iudeu; de aici și accentul special pe care Îl pune pe identificarea lui Isus din Nazaret cu Mesia.

2. Cum ne ajută textele următoare să înțelegem ce încerca Matei să scoată în evidență?

2 Samuel 7:16,17

Isaia 9:6,7

Isaia 11:1,2

Faptele apostolilor 2:29,30

Toate aceste texte ne ajută să înțelegem de ce Evanghelia după Matei începe așa: „Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David” (Matei 1:1). În primul rând și mai presus de toate, Isus Hristos este prezentat ca fiind „fiul lui David”. Noul Testament începe cu această descriere a lui Isus și, la sfârșitul Noului Testament, El însuși spune aceste cuvinte: „Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață” (Apocalipsa 22:16). Pe lângă toate atributele pe care le are, Isus rămâne „Rădăcina și Sămânța lui David”.

Ce mărturie incontestabilă despre natura Sa umană, despre esența Sa umană! Creatorul nostru S-a legat de noi în multe feluri pe care cu greu ni le putem imagina.

Mărți, 29 martie - Genealogia lui Isus

3. Ce transmite prezența lui Tamar în genealogia lui Isus? Matei 1:2,3

În mod obișnuit, femeile nu erau trecute în genealogii. De ce ar fi trecută aici o femeie numită Tamar? Cine a fost ea ca să facă excepție în această privință?

Tamar a fost o canaanită care fusese căsătorită, succesiv, cu doi dintre fiii lui Iuda. Aceștia au murit în nelegiuire, iar Tamar nu a avut copii cu ei. Socrul ei, Iuda, i-a promis că o va da de soție celui de al treilea fiu al său, când acesta avea să ajungă la vârsta potrivită. Dar promisiunea aceasta nu a mai fost împlinită. Atunci, Tamar s-a deghizat în prostituată și a fost abordată chiar de Iuda, care nu s-a gândit că acea femeie ar fi putut să fie nora lui. După câteva luni, când a devenit evident că era însărcinată, Iuda a luat măsuri ca imorală Tamar să fie pedepsită cu moartea; aceasta până când ea a dezvăluit că tatăl copilului era Iuda.

Oricât de scandaloasă ar părea, istoria aceasta face parte din genealogia lui Isus.

4. De ce este inclusă Rahav în această listă? Matei 1:4,5

După ce i-a protejat pe cei doi spioni israeliți veniți în Canaan, Rahav, prostituata canaanită, s-a alăturat poporului lui Dumnezeu, a fost primită în acest popor și, prin căsătorie, a intrat în linia genealogică a lui Isus.

5. De ce apar Rut și Bat-Şeba în această linie genealogică? Matei 1:5,6

Rut a fost o femeie virtuoasă, dar provenea din detestatul popor moabit rezultat al relației incestuoase dintre Lot, îmbătat de vin, și una dintre fiicele lui.

Soția lui Urie, Bat-Şeba, a fost femeia pe care Împăratul David a chemat-o la el când soțul ei, Urie, era plecat la război. Și David era un om păcătos care avea nevoie de un Mântuitor. David a avut multe calități remarcabile, dar, fără îndoială, nu a fost un model de familist.

Dacă Dumnezeu ne primește în ciuda greșelilor și defectelor noastre, cum ar trebui să ne purtăm și noi cu cei din jur, în ciuda greșelilor și defectelor lor?

Miercuri, 30 martie - „Pe când eram noi încă păcătoși”

6. Ce ne spun textele următoare despre natura umană? Ce dovezi avem despre veridicitatea acestor afirmații? Romani 3:9,10; 5:8; Ioan 2:25; Ieremia 17:9.

Biblia nu ne prezintă o imagine idealistă a naturii omenești. De la căderea din Eden (Geneza 3) până la căderea Babilonului din zilele din urmă (Apocalipsa 18), starea jalnică în care se află omenirea este foarte vizibilă. Și chiar dacă noi avem tendința să idealizăm, de exemplu, zilele de început ale bisericii, înainte să aibă loc „lepădarea de credință” (2 Tesaloniceni 2:3), ne amăgim, pentru că lucrurile nu stau așa (vezi 1 Corinteni 5:1). Toți suntem oameni decăzuți, plini de greșeli, și așa au fost și cei care au făcut parte din linia genealogică a lui Isus.

„Strămoșii lui Isus au fost oameni cu toate slăbiciunile și cu toate posibilitățile oamenilor obișnuiți. Dumnezeu a lucrat prin ei pentru a aduce la îndeplinire mântuirea. Nu există, în linia genealogică a lui Isus, niciun model de neprihănire. Găsim adulteri, desfrânate, eroi și oameni dintre neamuri. Nelegiuitul Roboam a fost tatăl nelegiuitului Abia, care a fost tatăl bunului rege Asa. Asa a fost tatăl bunului rege Iosafat [...], care a fost tatăl nelegiuitului rege Ioram. Dumnezeu a acționat în toate generațiile, bune sau rele, pentru a-Și duce la îndeplinire planurile. Matei arată că Dumnezeu poate să folosească pe oricine - oricât de marginalizat sau de disprețuit ar fi – pentru a-Și realiza planurile. Acestea sunt tipurile de oameni pe care a venit Isus să îi mântuiască.” - Michael Wilkins, *Zondervan Illustrated Bible Backgrounds Commentary: Matthew*, p. 9

Acesta este aspectul esențial de care trebuie să ne amintim nu doar când privim la alții, ci și când privim la noi înșine. Care creștin nu s-a descurajat niciodată în viață, nu și-a pus la îndoială credința și nu s-a întrebat dacă este sau nu cu adevărat convertit? Și, adesea, descurajarea este adusă de natura noastră decăzută, de păcatele și defectele noastre. Dar, și în situații disperate, avem speranța că Dumnezeu știe tot și că Hristos a venit în lume pentru oameni ca noi.

De care făgăduințe biblice poți să te prinzi în momentele de descurajare și de disparare date de starea ta spirituală?

Joi, 31 martie - Atitudini diferite față de „Fiul lui David”

Cel mai probabil, data nașterii lui Isus nu a fost 25 decembrie. Pe baza programării preotului Zaharia pentru slujba de la templu, cercetătorii sugerează că Isus S-a născut toamna, când oile încă se aflau în câmp, poate la sfârșitul lui septembrie sau în octombrie.

Este surprinzător că primii oameni care L-au căutat pe Mesia al iudeilor și care I s-au Închinat au fost dintre neamuri. În timp ce majoritatea celor din poporul lui Isus (și un rege paranoic pe jumătate iudeu) credeau că știu ce fel de Mesia trebuie să aștepte, acești călători din Răsărit aveau mintea și inima deschise. Magii, sau înțelepții, erau filosofi respectați din Persia, care își dedicaseră viața căutării adevărului, indiferent de unde ar fi venit el. Nu este de mirare că ei au ajuns să I se închine Celui care era Adevărul însuși. Putem vedea aici o dovadă a împlinirii cuvintelor rostite cu câteva secole înainte: „Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima” (Ieremia 29:13).

7. Ce contrast se vede între atitudinea înțelepților și cea a regelui Irod? Matei 2:1-14

Acești păgâni s-au plecat și I s-au închinat lui Isus, în vreme ce regele națiunii a căutat să-L omoare!

Istoria aceasta ar trebui să ne amintească mereu că apartenența noastră la biserică nu este o garanție că suntem într-o relație bună cu Dumnezeu. Ar trebui să ne amintească, de asemenea, că este foarte important să înțelegem corect adevărul. Dacă Irod și preoții ar fi înțeles mai bine profețiile referitoare la Mesia, Irod ar fi știut că Isus nu avea să constituie acel fel de amenințare de care se teme el. Ar fi înțeles că acest „Împărat al iudeilor” nu era cineva de care să se îngrijoreze, cel puțin nu în termenii pericolului pe care îl întrevedea Irod, legat de puterea lui politică.

Ca adventiști de ziua a șaptea, un popor binecuvântat cu atât de multă cunoștință, cum ne putem feri de amăgirea că această cunoștință înseamnă, în mod automat, că suntem într-o relație bună cu Dumnezeu? Totuși cum ne poate ajuta această cunoștință să avem o relație mai profundă cu Dumnezeu?

Vineri, 1 aprilie - Un gând de încheiere

Citește următorul pasaj din Ellen G. White:

„«El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui» (Tit 3:5). Când Satana îți spune că ești păcătos și că nu poți spera să primești binecuvântarea lui Dumnezeu, spune-i că Hristos a venit în lume să-i mântuiască pe păcătoși. N-avem nimic care să ne poată recomanda lui Dumnezeu, dar apărarea la care putem să apelăm întotdeauna este starea noastră deznădăjduită, care face ca puterea Lui mântuitoare să fie o necesitate.” - *Viața lui Iisus*, p. 269 (317)

Ce idee extraordinară: Tocmai „starea noastră deznădăjduită” face ca puterea mântuitoare a lui Hristos să fie pentru noi o necesitate! Acest adevăr nu este cu nimic diferit dacă am venit la Isus acum sau dacă am trăit împreună cu El toată viața. La fel ca toți cei menționați în linia genealogică a lui Isus, suntem păcătoși și avem nevoie de har. Ascultarea de Lege, învingerea păcatului și a ispitei și creșterea noastră în Hristos, oricât de importante ar fi în viața creștinului, nu sunt decât rezultatele mântuirii, niciodată cauza ei. La revenirea lui Isus, și tâlharul de pe cruce, și un sfânt care va fi luat la cer direct, și noi - toți ne aflăm în „starea [...] deznădăjduită, care face ca puterea Lui mântuitoare să fie o necesitate”. Cât de important este să nu uităm niciodată acest adevăr fundamental!

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI - STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 Samuel 15-21

1. Ce îi place lui Dumnezeu mai mult decât jertfele și arderile-de-tot?
2. La ce se uită omul și la ce se uită Dumnezeu?
3. Cum se numeau cei trei fii ai lui Isai, care l-au urmat pe Saul în război?
4. Ce s-a întâmplat cu Saul când s-a dus să-l caute pe David la Naiot, lângă Rama?

Viața lui Iisus, capitolul 66

5. De ce mii de oameni devin necredincioși?

2 aprilie - 8 aprilie

Începutul lucrării Domnului Isus

Textul de memorat: „*El le-a zis: «Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni.»*” (Matei 4:19)

Una dintre cele mai mari preocupări ale omenirii a fost aceea de a cunoaște sensul și scopul vieții și de a afla cum trebuie să trăim. În definitiv, nu venim pe lume având în mână instrucțiunile de funcționare.

„Nu am înțeles care era sensul vieții”, spunea un tânăr de șaptesprezece ani, provenind dintr-o familie înstărită, după ce a ajuns dependent de droguri. „Nici acum nu înțeleg, dar am crezut că toți ceilalți l-au înțeles și că era un mare secret pe care toți ceilalți îl cunoșteau, iar eu, nu. Am crezut că toți știam de ce suntem aici și că toți erau fericiți undeva, în ascuns, fără mine.”

Paul Feyerabend, scriitor german și filosof în domeniul științei, mărturisea în biografia sa: „Și uite-așa trec zilele, una după alta, și nu este clar pentru ce trăim.”

De aceea avem nevoie de Biblie, de Evanghelie, de istoria vieții lui Isus și de tot ce a făcut El pentru noi. În Isus - adică în pre existența Sa, în nașterea, viața și moartea Sa, în lucrarea Sa din cer și a doua Sa venire - noi putem găsi răspunsuri la cele mai presante întrebări ale vieții. În această săptămână, vom privi către începutul vieții și al lucrării lui Hristos aici, pe pământ, singurele care pot da un sens deplin vieții și lucrării noastre.

Duminică, 3 aprilie - Mesajul lui Ioan Botezătorul

Capitolul 3 din Evanghelia după Matei începe cu prezentarea lui Ioan Botezătorul, ale cărui prime cuvinte menționate în text sunt imperative: „Pocăiți-vă!” (Matei 3:2). Într-un fel, acesta este, pe scurt, mesajul pe care Îl transmite Dumnezeu omenirii de la căderea în păcat înoace: *Pocăiți-vă, primiți iertarea Mea, părăsiți-vă păcatele și veți găsi mântuire și odihnă pentru sufletele voastre!*

Și totuși, oricât de universal ar fi acest mesaj, Ioan l-a adresat în mod specific oamenilor din acel timp.

1. Citește Matei 3:2,3. Ce mesaj special - „adevăr prezent” pentru timpul acela - predica Ioan, împreună cu chemarea la pocăință, la botez și la mărturisirea păcatelor? Vezi și Matei 3:6.

Matei face aici ceva ce întâlnim în întreg Noul Testament: citează Vechiul Testament. Profețiile Vechiului Testament capătă viață în Noul Testament: din când în când, Isus, Pavel, Petru sau Ioan citează Vechiul Testament pentru a confirma, explica sau chiar dovedi semnificația evenimentelor relatate în Noul Testament. Nu este de mirare că Petru, chiar atunci când vorbește despre minunile la care fusese martor ocular, când se referă la lucrarea lui Isus, accentuează „cuvântul prorociei, făcut și mai tare” (2 Petru 1:19).

2. Care sunt cele două componente ale mesajului lui Ioan Botezătorul, așa cum apar în muștrarea făcută liderilor religioși ai vremii? Matei 3:7-12

Să observăm că Isus era în centrul a tot ce predica Ioan. Totul era despre Isus, despre cine era El și ce avea să facă. Deși era prezentată Evanghelia, Ioan arăta clar și că avea să urmeze o judecată finală, o separare finală între grâu și neghină, și că această separare avea să o facă Cel despre care vorbeau profețiile. Avem aici o dovadă în plus cu privire la faptul că Evanghelia (Vestea bună) și judecata sunt inseparabile. În același timp, remarcăm faptul că, aici, Ioan nu făcea distincție între prima și a doua venire a Domnului Isus Hristos.

Luni, 4 aprilie - Contrastul izbitor dintre Domnul Isus și Satana

3. Ce s-a întâmplat imediat după botezul lui Isus? Matei 4:1

Să ne imaginăm această scenă din perspectiva lui Satana. Ființa divină înălțată, pe care el o cunoștea ca fiind Fiul lui Dumnezeu, acum Se umilise - luase asupra Sa natura umană - pentru a salva neamul omenesc. Acest Isus era Cel împotriva căruia luptase el în cer și care îl izgonise de acolo împreună cu îngerii care îl urmaseră (vezi Apocalipsa 12:7-9). Dar acum, acest Isus era... ce? O ființă umană slăbită, vlăguită, singură în pustia aspră, fără niciun ajutor, fără nicio susținere. Probabil credea că avea să fie o pradă ușoară pentru înșelăciunile sale.

„Când Satana și Fiul lui Dumnezeu s-au întâlnit prima dată în luptă, Hristos era Conducătorul oștilor cerești, iar Satana, căpetenia răscoalei din ceruri, a fost aruncat afară. Acum, rolurile păreau să fie inversate și Satana căuta să speculeze cât mai mult presupusul lui avantaj.” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, p. 93 (119)

Ce contrast: în timp ce Lucifer încercase să fie „ca Cel Preaînalt” (Isaia 14:14), Isus Se golise de slava Cerului. Aici, doar în această scenă, putem să vedem diferența imensă dintre egoism și altruism, dintre sfințenie și păcat.

4. Compară Isaia 14:12-14 cu Filipeni 2:5-8. Ce ne spun aceste texte cu privire la diferența dintre caracterul lui Isus și cel al lui Satana?

Cum au privit oare îngerii, care Îl cunoscuseră pe Isus în slava Lui cerească, această scenă? Deși noi știm cum s-a terminat această confruntare, îngerii și chiar întregul cer - nu știau. De aceea, trebuie să fi privit totul cu cel mai mare interes.

Satana s-a înălțat pe sine, iar Isus S-a umilit, chiar până la moarte. Ce putem învăța din acest contrast și cum putem aplica la noi înșine acest adevăr important? Cum ne influențează el modul în care luăm anumite decizii, în special atunci când ne este afectat orgoliul personal?

Mărți, 5 aprilie - Ispitirea

5. Citește Matei 4:1-12. De ce a trebuie să treacă Isus pe aici? Ce legătură este între acest episod din viața lui Isus și mântuirea noastră? Cum a înfruntat Isus niște ispite atât de puternice în condiții atât de grele și ce ar trebui să ne spună acest lucru cu privire la Împotrivirea față de ispite?

Textul din Matei 4:1 începe cu ceva ce pare ciudat, străin: Duhul L-ados pe Isus în pustie ca să fie ispitit de Diavol. Noi suntem îndemnați să ne rugăm să nu fim duși în ispită: „Și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău” (Matei 6:13). Așadar, de ce L-ar fi dus Duhul Sfânt pe Isus acolo?

Un indiciu se găsește în capitolul anterior. Când vine la Ioan să fie botezat, văzându-i Împotrivirea, Isus spune: „Lasă-Mă acum, căci așa se cade să *împlinim tot ce trebuie împlinit*” (Matei 3:15). Pentru a Împlini tot ce trebuia Împlinit, adică pentru a face tot ce era necesar ca să-i dea neamului omenesc un exemplu desăvârșit și să poată fi un reprezentant desăvârșit al omului, Isus trebuia să fie botezat, chiar dacă era fără păcat.

În pustia ispitirii, Isus trebuia să obțină acea biruință Împotriva ispitei pe care noi toți, de la Adam încoace, nu am reușit să o obținem. Făcând astfel, „Hristos avea să îndrepte greșeala lui Adam” (Ellen G. White, *Viața lui Isus*, p. 90/ în original, p. 117), doar că avea să o facă în condiții mult mai grele decât Adam.

Prin această biruință, Isus ne arată că nu avem niciodată vreo scuză pentru păcat, ci, prin credință și supunere față de El, putem învinge. Așa cum ni s-a spus: „Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă Diavolului și el va fugi de la voi. Aproiați-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi” (Iacov 4:7,8).

Această relatare biblică, arătându-ne atât de categoric că nu avem nicio scuză pentru păcat, ne face să ne dăm seama cât de mare este nevoia noastră după neprihănirea lui Hristos. Ce speranță ne dă faptul că Domnul Isus a biruit ispita? Ce așteptări are El de la noi?

Miercuri, 6 aprilie - Lumină în ținutul lui Zabulon și Neftali

În Matei 4:12 ni se spune despre întemnițarea lui Ioan, prin care s-a pus capăt lucrării lui. În acest punct începe lucrarea lui Isus. Textul nu spune de ce Isus, când a auzit despre Ioan, a plecat în Galileea; ne spune doar că „S-a dus” (vezi și Marcu 1:14-16 și Luca 4:14). Poate că, atâta timp cât Ioan încă predica, Isus a vrut să rămână mai în umbră ca să nu stârnească o rivalitate. Verbul grecesc folosit în Matei 4:12 și tradus frecvent prin „a plecat” poate transmite ideea de „retragere” („S-a retras în Galileea”), în sensul evitării unui pericol. Probabil că Isus a căutat să evite o tulburare.

6. De ce S-adus Isus în ținutul lui Zabulon și Neftali? Matei 4:13-16

Zabulon și Neftali, seminții formate din descendenții celor doi fii ai lui Iacov care se numeau astfel (Geneza 35:23-26), se stabiliseră în minunata regiune din nord. Însă aceste două seminții se numărau printre cele zece care decăzuseră de la credința în Dumnezeu și se întorseseră către idolatrie. Mulți profeti ai Vechiului Testament rostiseră mustrări și blesteme din cauza păcatului, a caracterului lumesc și a nelegiuirii acestor triburi nordice care, în cele din urmă, au fost cucerite de asirieni și împrăștiate în tot imperiul. În locul lor au fost aduse populații idolatre, care s-au stabilit aici, amestecându-se cu puștii localnici rămași. Astfel, în ce privește cunoașterea de Dumnezeu, Galileea a ajuns un loc plin de confuzie și întunecos.

Totuși Isaia profetizase despre țara lui Zabulon și Neftali, Galileea neamurilor: „Poporul care umbla în întuneric vede o mare lumină; peste cei ce locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină” (Isaia 9:2). Aici - unde era atât de mare nevoie de „lumină”, unde oamenii erau considerați neciopliți, înapoiți, needucați - Isus a venit, a trăit și a slujit. Vedem în aceasta dispoziția Sade a Se umili atât de mult, de la înălțimea slavei Sale, de dragul oamenilor, dar și o dovadă a importanței majore a Vechiului Testament în cadrul misiunii lui Isus.

Cum putem evita să-i considerăm pe unii oameni nedemni de efortul de a lucra pentru ei și de a le da mărturie? Ce este greșit într-o asemenea atitudine?

Joi, 7 aprilie - Chemarea pescarilor

„Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape” (Matei 4:17). La fel ca Ioan, și Isus și-a început lucrarea cu o chemare la pocăință. Si El cunoștea asemenea lui Ioan, starea decăzută a omenirii și necesitatea ea toți oamenii să se pocăiască și să vină la Dumnezeu, să ajungă să Îl cunoască. De aceea, nu este surprinzător că prima Sa cuvântare publică, cel puțin prima relatată de Matei, este însoțită de o chemare la pocăință.

7. Ce sugerează faptul că, la începutul lucrării Sale Isus a chemat câțiva oameni să-L urmeze? Care era planul Său? Matei 4:17-22

Aici, în ținutul uitat al Galileei, exista o mică asociație de pescuit, întreținută de patru bărbați tineri: două perechi de frați. Aceștia se pare că aveau inima pentru Dumnezeu, deoarece, un timp, l-au urmat pe Ioan Botezătorul. Dar, spre surprinderea lor, Ioan le-a îndreptat atenția către un alt tânăr din regiunea lor.

Bărbații aceștia au mers la Isus din Nazaret și l-au cerut voie să-L urmeze (Ioan 1). Așa se proceda atunci și acolo: oamenii abordau un rabin și Îi cereau permisiunea de a-I urma. Dar rabinul era cel care hotăra cine avea să devină discipolul Său. Iar când un rabin te chema să-i fii discipol, era un eveniment.

Mulți oameni au rămas cu ideea că ziua în care Isus i-a chemat pe ucenici de la malul mării a fost prima ocazie în care aceștia L-au întâlnit pe Mântuitorul. Dar din Ioan capitolele 1-5 știm că oamenii aceștia deja petrecuseră un an Împreună cu Isus, deși nu stăteau cu El permanent.

„Isus a ales pescari needucați, deoarece ei nu fuseseră școliți în tradițiile și obiceiurile greșite din vremea lor, Erau oameni cu daruri înnăscute și erau smeriți și gata să primească învățătură, oameni pe care El Îi putea educa pentru lucrarea Sa. Pe căile obișnuite ale vieții, sunt mulți oameni care duc cu răbdare povara muncii lor zilnice, dar nu-și dau seama că au anumite capacități care, dacă ar fi puse la lucru, i-ar ridica la același nivel cu oamenii cei mai onorați ai lumii, E nevoie de atingerea unei mâini iscusite pentru a trezi facultăți adormite. Isus a chemat oameni de felul acesta pentru a fi conlucrătorii Lui și le-a dat privilegiul de a fi Împreună cu El.” - Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, p. 205 (250)

Vineri, 8 aprilie - Un gând de încheiere

Un evanghelist și-a făcut următoarea reclamă: „Veniți să vedeți un predicator care rupe o pagină din Biblie!” Declarația lui a stârnit curiozitatea și a atras o mulțime de oameni. În fața lor, predicatorul a deschis Biblia și a rupt o pagină din ea. „Pagina aceasta”, a spus el, „nu trebuia să fie aici. Ea separă Vechiul Testament de Noul.” Chiar dacă gestul a fost oarecum teatral, predicatorul a subliniat un aspect important. Aceste două părți sunt, de fapt, una singură. Pe tot parcursul Noului Testament este citat Vechiul Testament. Foarte frecvent Isus a declarat că „trebuia să se Împlinească Scriptura”. Prin Isus însuși, care adeseori a îndreptat atenția către Scripturi (vezi Ioan 5:39; Luca 24:27; Matei 22:29; Ioan 13:18), prin Pavel, care a citat Vechiul Testament (Romani 4:3; 11:8; Galateni 4:27), sau prin Ioan care, în Apocalipsa, are aproximativ 550 de referiri la Vechiul Testament, Noul Testament este în mod constant legat de Vechiul. În acest fel, cele două sunt revelațiile scrise ale planului de mântuire făcut de Dumnezeu pentru om. Deși unele părți din Vechiul Testament, ca, de exemplu, sistemul de jertfe, nu mai sunt valabile pentru creștini, nu trebuie să facem niciodată greșeala de a considera că Vechiul Testament este inferior față de Noul Testament. Acestea alcătuiesc Împreună Biblia și din amândouă învățăm adevăruri esențiale despre Dumnezeu și despre planul de mântuire.

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI - STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 Samuel 22-28

1. Cine a scăpat din cetatea preoțească Nob, după ce Saul a trecut-o prin ascuțișul sabiei?
2. Unde a fost îngropat Samuel?
3. De ce nu s-a trezit nimeni când David a luat sulița și urciorul cu apă de lângă Saul?
4. Câți oameni au trecut cu David la Achiș, împăratul Gatului?

Viața lui Iisus, capitolul 67

5. Ce consideră Dumnezeu mai scump decât cel mai prețios dar?

9 aprilie - 15 aprilie

Predica de pe Munte

Textul de memorat: „După ce a sfârșit Isus cuvântările acestea, noroadele au rămas uimite de învățătura Lui; căci El îi învăța ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor.” (Matei 7:28,29)

În cartea Exodul, vedem cum Dumnezeu îi conduce pe copiii lui Israel afară din Egipt, îi „botează” în Marea Roșie, îi poartă prin pustie timp de patruzeci de ani, face semne și minuni în mijlocul lor și Se întâlnește cu ei, personal, pe vârful unui munte unde le dă Legea Sa.

În Evanghelia după Matei, vedem cum Isus iese din Egipt, este botezat în râul Iordan, merge în pustie și stă acolo timp de patruzeci de zile, face semne și minuni și Se întâlnește personal cu Israel pe un munte, unde explică și dezvoltă aceeași Lege. Isus a trăit istoria lui Israel, a devenit Israel și, în El, au fost împlinite toate făgăduințele legământului.

Predica de pe Munte este cea mai puternică predică rostită vreodată. Cuvintele Mântuitorului au avut o influență profundă nu doar asupra ascultătorilor Săi de atunci, ci și asupra tuturor celor care aveau să audă acest mesaj de-a lungul secolelor, până în timpul nostru.

Și totuși, nu trebuie doar să ascultăm această predică, ci și să o aplicăm, să o trăim. În această săptămână, pe lângă studierea Predicii de pe Munte (Matei 5 - 7), vom studia și ce a spus Isus în Matei 13 cu privire la *aplicarea* cuvintelor Sale în viața noastră.

Duminică, 10 aprilie - Principii și standarde

1. Recitește Predica de pe Munte, din Matei 5-7. Rezumă, mai jos, ce te-a impresionat cel mai mult în ea și ce îți spune ție, personal.

Această predică este privită în moduri foarte diferite. Unii o văd ca pe un standard moral prea înalt, imposibil de atins, care ne face să îngenunchem și ne determină să cerem neprihănirea lui Isus, ca singura noastră speranță de mântuire, deoarece niciunul dintre noi nu a reușit să împlinească cerințele divine descoperite aici. Alții o văd ca pe un discurs de etică cetățenească, o chemare la pacifism. Iar alții văd în ea evanghelia socială, o chemare la a aduce împărăția lui Dumnezeu pe pământ prin efort omenesc.

Într-un anume sens, probabil că fiecare aduce în această predică ceva din el însuși, deoarece ea ne atinge în aspecte esențiale ale vieții personale și, de aceea, fiecare reacționează în felul său.

Ellen G. White scrie: „În Predica de pe Munte, El a căutat să îndrepte ce se stricase printr-o greșită educație și să le dea ascultătorilor Săi o dreaptă concepție despre împărăția și despre caracterul Său. [...] Adevărurile pe care El le-a prezentat nu sunt de mai mică însemnătate pentru noi decât pentru mulțimea care-L urma pe Isus. Nu mai puțin decât ei, noi trebuie să învățăm principiile fundamentale ale împărăției lui Dumnezeu.” - *Viața lui Iisus*, p. 253 (299)

Astfel, mai mult decât orice altceva, Predica de pe Munte ne dă principiile fundamentale ale împărăției cerurilor. Ea ne spune cum este Dumnezeu, ca stăpân și conducător al împărăției Sale, și cum ne cere nouă să fim, ca supuși ai împărăției Sale. Este o chemare radicală de la principiile și standardele împărățiilor trecătoare ale acestei lumi la principiile și la standardele acelei împărății care va dura veșnic. (Vezi Daniel 7:27.)

Luni, 11 aprilie - Predica de pe Munte și Decalogul

Unii creștini privesc Predica de pe Munte ca pe o nouă „lege a lui Hristos”, care a înlocuit „Legea lui Dumnezeu”. Ei spun că sistemul legalismului a fost acum înlocuit cu un sistem al harului sau că legea lui Isus diferă de Legea lui Dumnezeu. Dar să vedem ce spune Scriptura.

2. Ce legătură sugerează următoarele texte între Cele Zece Porunci și Predica de pe Munte? Matei 5:17-19,21,22,27,28; Iacov 2:10,11; Romani 7:7.

Craig S. Keener scrie: „Cei mai mulți dintre iudei nu înțelegeau poruncile în contextul harului [...]; având în vedere apelul lui Isus de a se da dovadă de mai mult har în practică [...], fără îndoială că El privea cerințele împărăției în lumina harului (compară Matei 6:12; Luca 11:4; Marcu 11:25; Matei 6:14,15; Marcu 10:15). În relatările Evangheliei, Isus îi primește pe cei care se smeresc și recunosc dreptul lui Dumnezeu de a stăpâni, chiar dacă, în practică, nu reușesc să atingă ținta desăvârșirii morale (5:48). Dar împărăția harului pe care o proclama Isus nu era acel har inefficient al majorității creștinătății apusene; în evanghelii, mesajul împărăției îi transformă pe cei care îl acceptă în umilință, dar, în același timp, îi zdrobește pe cei aroganți, satisfăcuți de ei înșiși din punct de vedere religios și social.” - *The Gospel of Matthew: A Socio- Rhetorical Commentary*, pp. 161-162

3. Citește Geneza 15:6. Cum ne ajută cele scrise aici să înțelegem că mântuirea a fost întotdeauna prin credință?

Credința lui Isus Hristos nu era o credință nouă, ci era aceeași credință care a existat de la căderea în păcat. Predica de pe Munte nu a însemnat înlocuirea mântuirii prin fapte cu mântuirea prin har, pentru că mântuirea a fost întotdeauna prin har. Copiii lui Israel au fost mântuiți prin har, salvați prin har, la Marea Roșie înainte de a li se cere să asculte de Lege la Sinai. (Vezi Exodul 20:2.)

Cum poate fi dobândită mântuirea, din perspectiva experienței umane: prin credință sau prin ascultarea de Lege? De ce?

Mărti, 12 aprilie - Neprihănirea cărturarilor și a fariseilor

4. Ce vrea să spună Isus atunci când afirmă că, dacă neprihănirea noastră „nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor”, nu putem intra în împărăția cerurilor? Matei 5:20

Cu toate că mântuirea a fost întotdeauna prin credință și iudaismul, așa cum ar fi trebuit să fie practicat, a fost întotdeauna un sistem al harului, legalismul s-a strecurat în iudaism și se poate strecura în orice religie care ia ascultarea în serios, așa cum face adventismul de ziua a șaptea. În timpul lui Hristos, mulți lideri religioși (dar nu toți) căzuseră în „aspra și rigida habotnicie a fariseilor, lipsită de zdrobirea inimii, de duiosie sau iubire”, care îi lăsase „fără nicio putere de a feri lumea de stricăciune.” - Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 53 în original

Doar formele exterioare, în special cele care sunt opera omului, nu au nicio putere de a schimba viața sau de a transforma caracterul. Singura credință adevărată este cea care lucrează prin dragoste (Galateni 5:6). Doar ea face ca faptele să fie plăcute în ochii lui Dumnezeu.

5. Citește Mica 6:6-8. În ce fel acest pasaj este un rezumat al Predicii de pe Munte?

Chiar și în timpurile Vechiului Testament, jertfele nu erau un scop în sine, ci un mijloc pentru realizarea aceluși scop, care era, de fapt, o viață în care copiii lui Dumnezeu să reflecte dragostea și caracterul Tatălui ceresc. Iar la aceasta nu se poate ajunge decât printr-o supunere totală față de Dumnezeu și prin recunoașterea dependenței noastre totale de harul Său mântuitor. În ciuda aparențelor de evlavie și de credință, este clar că mulți dintre cărturari și farisei nu erau un exemplu pentru felul în care ar trebui să trăiască cei care îl urmează pe Domnul.

În timp ce primim mântuirea doar prin credința în Isus, cum putem fi siguri că nu se strecoară în mintea noastră anumite forme subtile de legalism?

Miercuri 13 aprilie - Desăvârșiți, ca Tatăl ceresc

6. Probabil că cea mai surprinzătoare învățătură a lui Isus se găsește în Matei 5:48. Cum am putea noi, care suntem păcătoși, să împlinim acest lucru?

Dintre toate învățăturile Predicii de pe Munte, aceasta este, probabil, una dintre cele mai surprinzătoare. Să fim desăvârșiți ca Tatăl ceresc? Ce înseamnă acest lucru?

Un element esențial în înțelegerea acestui text se găsește chiar în cuvântul „dar” („așadar” - n.t.), care implică o concluzie la afirmațiile făcute anterior. Și ce a fost prezentat anterior?

7. Citește Matei 5:43-47. Cum ne ajută aceste versete să înțelegem mai bine ce a vrut Isus să spună în Matei 5:48? Vezi și Luca 6:36.

Aceasta nu este prima oară când întâlnim o astfel de idee în Biblie. Încă din Leviticul (19:2), Domnul îi spune poporului Său: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt, Eu Domnul, Dumnezeul vostru.” În Luca (6:36), Isus a spus: „Fiți dar milostivi, cum și Tatăl vostru este milostiv.”

Pasajul din Matei 5:43-48 nu vorbește despre conformarea exterioară cu anumite reguli și standarde. Aici, elementul central este iubirea față de oameni, nu doar față de cei pe care oricine i-ar putea iubi, ci și față de cei pe care, în general, nu i-am iubi. (Repetăm că aici este vorba despre standardele împărăției lui Dumnezeu, nu ale omului!)

Este important să ne amintim că Dumnezeu nu ne cere ceva ce El nu poate să realizeze pentru noi. Dacă ne-ar lăsa singuri, conduși doar de inimile noastre păcătoase și egoiste, cine și-ar putea iubi dușmanii? Omul nu face așa din firea lui, dar noi suntem acum cetățeni ai unei alte împărății. Dacă ne supunem lui Dumnezeu, avem făgăduința: „Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1:6) și ce lucrare mai mare ar putea face Dumnezeu în noi decât aceea de a ne face ca, în sfera noastră de existență, să iubim așa cum ne iubește El?

Ce schimbări s-ar produce în viața ta chiar acum dacă ți-ai iubi dușmanii?

Joi, 14 aprilie - Învățăături despre Împărăție

Domnul Isus nu a predicat numai pe munte. El a dus același mesaj al Împărăției în întreg Israelul. În Matei 13 se relatează că Isus i-a învățat pe oameni dintr-o barcă, „iar tot norodul stătea pe țârm” (13:2). Atunci, Isus le-a spus oamenilor parabole, cu scopul de a a-l ajuta să înțeleagă că este important nu doar să *auzi* cuvintele Sale, ci să le și *aplici*.

8. Citește Matei 13:44-52. Cum ne ajută aceste trei parabole să aplicăm în viața noastră adevărurile descoperite în Predica de pe Munte?

Două aspecte ies în evidență în primele două relatări. În amândouă, există Ideea de despărțire, de renunțare la ce ai pentru a obține ceva nou, fie că este vorba de o comoară ascunsă în pământ sau de o perla, un mărgăritar. Al doilea aspect esențial este faptul că omul prețuiește foarte mult ce a găsit. În ambele cazuri, omul merge și vinde tot ce are ca să obțină acel lucru. Chiar dacă noi nu ne putem cumpăra mântuirea (Isaia 55:1,2), mesajul parabolelor este clar: Nimic din ce avem în această lume nu merită prețul de a o pierde pe cea viitoare.

Astfel, pentru a aplica la viața noastră ce ne cere Dumnezeu, trebuie să alegem să renunțăm la tot ce este al lumii, al firii pământești, și să ne lăsăm umpluți de Duhul lui Dumnezeu (vezi Romani 8:5-10). Lucrul acesta s-ar putea să nu fie ușor: ne va cere să renunțăm la noi înșine, la confortul personal și să luăm crucea. Dar, dacă avem privirea ațintită spre ceea ce ni s-a promis, alegerea va fi cea bună.

Recitește ultima parabolă (Matei 13:47-50). Și aceasta vorbește despre despărțire, despre renunțare. A cui? De ce sau de cine? în ce fel ne ajută primele două parabole să înțelegem ce se întâmplă în a treia parabolă?

Vineri, 15 aprilie - Un gând de încheiere

În parabolele din Matei 13:44-46, omul a găsit ceva de mare valoare. În contextul dat, în special după ce Isus a spus cea de-a treia parabolă (Matei 13:47-50), oamenii au găsit adevărul care conduce la viața veșnică, în contrast cu distrugerea veșnică. Gândul acesta este important, deoarece astăzi ideea de „adevăr”, în sine, este considerată demodată sau chiar periculoasă și, din nefericire, această idee falsă a fost adoptată și de unii creștini. Însă mesajul parabolilor studiate este nu doar că adevărul există, ci și că acest adevăr va face o deosebire pentru veșnicie, în viața fiecărui om. Lucrul acesta nu ar trebui să ne surprindă. Biblia proclamă ideea unui adevăr absolut. În definitiv, nu a spus Isus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6)? Dacă aici nu se afirmă un adevăr absolut, atunci ce? Desigur, atunci când cineva care cunoștea atât de bine adevărul, cum era Pavel, a putut spune că noi „cunoaștem în parte” (1 Corinteni 13:9), este evident că sunt încă multe lucruri pe care nu le cunoaștem. Dar declarația că noi „cunoaștem în parte”, implică faptul că mai este mult de cunoscut din acel adevăr care, în mod literal, face diferența între viața veșnică și moartea veșnică.

Pentru studiu suplimentar: Citiți capitolul „Predica de pe Munte”, pp. 252-267 (298-314), din cartea *Viața lui Iisus*, și cartea *Cugetări de pe Muntele Fericirilor* de Ellen G. White.

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI - STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 Samuel 29 – 2 Samuel 4

1. Ce au făcut locuitorii din Iabes după ce au îngropat oasele lui Saul și ale fiilor săi?
2. Cum îl numește David pe Ionatan, în cântarea de jale făcută după moartea lui?
3. Cum se numeau cei trei fii ai Țeruiei?
4. Ce făcea Iș Boșet când a fost omorât?

Viața lui Iisus, capitolul 68

5. Care este legea distrugerii de sine?

16 aprilie – 22 aprilie

Credința și vindecarea

Textul de memorat: „Căci ce este mai lesne? A zice: «Iertate îți sunt păcatele», sau a zice: «Scoală-te și umblă?»” (Matei 9:5)

Dacă ar fi să faci o listă a celor mai îngrozitoare lucruri din viață, de care îți este cel mai mult frică, ce ai scrie? Pentru mulți, lista aceasta ar include moartea unui membru al familiei sau chiar propria moarte. Fără îndoială, acest lucru ar fi de înțeles, însă gândește-te cât de pământească este o astfel de gândire. Totul este legat de viața noastră de acum. Oare de lucrurile acestea ar trebui să ne fie cel mai mult frică, de pierderea vieții de pe acest pământ, mai ales când știm că, oricum, aceasta nu durează prea mult?

Dacă Dumnezeu ar face o listă cu lucrurile pe care nu le dorește, cu siguranță că ar trece pe ea pierderea vieții veșnice în dreptul nostru sau al familiei noastre.

Firește că Dumnezeu este preocupat de boala sau de moartea fizică, dar cel mai mult dintre toate este preocupat de boala spirituală și de moartea veșnică. Deși Isus a vindecat mulți oameni și chiar a înviat morți, efectul acestor minuni a fost doar temporar. Toți acei oameni au suferit ulterior moartea fizică, într-un fel sau în altul, cu excepția sfinților înviați de Isus la învierea Sa. (Vezi CBAZȘ, vol. 5, p. 550 și Ellen G. White, Viața lui Isus, p. 683 / 786)

Cu toate că prin planul mântuirii s-a realizat atât de mult în favoarea noastră, totuși, prin el, nu suntem feriți de boală sau de moarte, care sunt atât de răspândite pe pământ. Ținând seama de acest lucru, să aprofundăm câteva cazuri de vindecare fizică și spirituală și să vedem ce lecții de credință putem învăța din ele.

Duminică, 17 aprilie - S-a atins de cei de neatins

După Predica de pe Munte, unde descrisese principiile Împărăției lui Dumnezeu, Isus S-a confruntat din nou cu realitățile acestui pământ devenit „împărăția lui Satana”, un loc întunecos și rece, plin cu oameni degradați, gemând după salvare, un loc ale cărui principii erau în contrast radical cu toate principiile Sale. La vremea aceea, unul dintre cele mai grăitoare exemple ale decăderii și ale stării de nenorocire ale țărâmului stăpânit de Satana îl constituia lepra. Chiar dacă ocazional a fost folosită ca o formă de pedeapsă divină, ca în cazul Mariei, sora lui Moise (vezi Numeri 12:9-12), în contextul mai larg al Bibliei, lepra este un simbol grăitor și teribil pentru ce înseamnă să trăiești într-o lume căzută și deteriorată.

1. Citește Matei 8:1-4. Care să fi fost motivul pentru care Isus S-a atins de acel lepros? (Vezi Leviticul 13:44-50.)

Leprosul a îngenuncheat înaintea lui Isus și i-a spus: „Dacă vrei, poți să mă curățești” Cuvântul grecesc pentru „poți” este *dunamai*, de unde vine în română „dinamită”. Înseamnă plinătatea puterii. „Dacă vrei, Tu ești plin de putere și poți să-mi schimbi viața” Isus îi răspunde că vrea să îl vindece și imediat face lucrul acesta. Faptul că Isus S-a atins de el trebuie să fi dat fiori mulțimii prezente, care a văzut ce se întâmpla. Cu siguranță că, așa cum făcuse și în alte ocazii, Isus ar fi putut doar să rostească un cuvânt și omul ar fi fost vindecat. De ce S-a atins de el?

„Lucrarea lui Hristos pentru curățirea leprosului de această boală grozavă este o ilustrare a lucrării Lui de curățire a sufletului de păcat. Omul care a venit la Isus era «plin de lepră». Otrava ei mortală îi îmbibase tot corpul. Ucenicii căutaseră să-L ferească pe Domnul ca nu cumva să Se atingă de el, fiindcă oricine atingea un lepros devenea el însuși necurat. Dar, așezându-și mâna peste lepros, Isus n-a fost infectat. Atingerea Lui a dat putere de viață. Lepra a fost curățită. Tot așa stau lucrurile și cu lepra păcatului, adânc înrădăcinată, ucigătoare și cu neputință de a fi curățită prin puterea omenească.” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, p. 221 (266)

Ce boli teribile, asemenea leprei îi afectează azi pe unii dintre semenii noștri? Ce ne învață Isus despre cum trebuie abordați astfel de oameni?

Luni, 18 aprilie - Sutașul roman și Mesia

Un ofițer roman, nu doar un reprezentant al puterii Romei, ci unul care putea să exercite această putere, vine la Isus. Omul este complet neajutorat în fața încercărilor și a tragediilor obișnuite, care ne asaltează pe toți. Ce lecție cu privire la limitele puterilor pământești! Cei mai mari și mai influenți lideri și cei mai bogați oameni stau neajutorați în fața multora dintre luptele obișnuite ale vieții. Dacă nu ar fi ajutorul lui Dumnezeu, noi ce speranță am avea?

2. Citește Matei 8:5-13. Ce lecție de credință ne oferă relatarea despre sutașul roman?

Un sutaș (centurion) era un ofițer roman care, în general, avea sub comanda lui între optzeci și o sută de soldați.

La iudei, singura persoană mai disprețuită decât cineva dintre neamuri, adică un păgân, ar fi fost un lepros; astfel, acest ofițer a presupus, probabil, că Isus nu ar fi vrut să intre în Casa lui, chiar dacă spunea că o va face. Cerând doar un cuvânt din partea lui Isus, nu prezența Lui, centurionul a dovedit o mare credință, care ne vorbește și astăzi. El a crezut în Cuvântul lui Isus, care este la fel de plin de putere ca atingerea Sa. Pentru acest centurion, nu era ceva greu ca Isus să vindece pe cineva. Era ca și când un ofițer i-ar fi dat ordin unui soldat, lucru cu care el era obișnuit.

3. Ce spune Isus în Matei 8:11,12?

Ce avertizare aspră pentru cei cărora le-au fost acordate privilegiile mari în ce privește cunoașterea lui Dumnezeu! Și noi, ca adventiști de ziua a șaptea, ar trebui să luăm aminte.

Ce practici ai și ce alegeri faci zilnic? Mai important decât atât, ce impact au aceste alegeri asupra credinței tale? Ce poți să faci pentru a lua decizii bune, prin care credința ta să crească?

Marți, 19 aprilie - Puterea lui Isus

4. Citește Matei 8:23-34. Ce ne învață aceste relatări cu privire la puterea lui Dumnezeu? Cum putem primi mângâiere din ceea ce citim aici despre puterea Sa, mai ales atunci când ne luptăm cu lucruri care depășesc puterile noastre?

În gândirea iudaică, doar Dumnezeu avea prerogativa de a stăpâni peste natură și peste demoni. După ce a liniștit furtuna printr-un simplu cuvânt (Matei 8:23-27), Isus a trecut pe țărmul de răsărit al Mării Galileei, un teritoriu al neamurilor. Dar, în locul în care a mers, se știa că trăiau niște demonizați.

Marcu 5:1-20 și Luca 8:26-39 adaugă detalii la acest episod al întâlnirii cu demonizații. Demonii se identifică singuri ca fiind „legiune” (o legiune militară avea șase mii de soldați).

Mulți s-au întrebat de ce demonii au fost lăsați să intre în porci. O tradiție spunea că demonii detestă să cutreiere singuri - ei preferă „o casă”, o ființă de vreun fel, chiar un animal necurat, un porc. Altă tradiție spunea că demonilor le este frică de apă. Este clar că e vorba numai de niște tradiții. Evident este faptul că ei și-au făcut atunci lucrarea - aceea de a distruge, de a omorî, de a produce pagubă.

Însă aspectul cel mai important este că starea nenorocită a oamenilor din această relatare este exact aceea pe care o dorește Satana pentru copiii lui Dumnezeu. Dar Isus le-a schimbat complet viața. În viețile celor care aleg să I se predea Lui, Hristos poate să anihileze și va anihila tot ce vrea Satana să facă rău. Fără Isus, nu avem nicio putere împotriva Diavolului.

În marea luptă, noi suntem fie de o parte, fie de cealaltă. Oricât de rigid și de categoric ar suna, acest adevăr nu ar fi putut fi exprimat mai clar decât la exprimat Isus: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea, și cine nu adună cu Mine risipește” (Luca 11:23). Noi de a cui parte ne situăm?

Miercuri, 20 aprilie - „Păcatele sunt iertate”

În Israel trăia un om care ajunsese să dorească vindecarea sufletului mai mult decât dorea vindecarea trupului.

5. Citește Matei 9:1-8. Ce mare speranță putem primi de aici în ce privește făgăduința iertării păcatelor noastre, indiferent care ar fi acestea sau cât de mult rău ar fi provocat? Vezi și Romani 4:7; 1 Ioan 1:9; 2:12.

Cât de minunat este că primul lucru de care S-a ocupat Isus când paralizatul a fost adus înaintea Sa a fost starea lui spirituală! Hristos știa că, în ciuda stării sale fizice nenorocite, problema mai profundă a acestui om era sentimentul de vinovăție pentru viața sa păcătoasă. De aceea, Isus rostește cuvintele care ar trebui să fie cele mai importante și mai pline de mângâiere pentru oricine înțelege realitatea și prețul păcatului: „Păcatele îți sunt iertate.”

Ellen G. White adaugă: „Dar, mai mult decât vindecarea fizică, el dorea eliberarea de povara păcatului. Dacă ar fi putut să-L vadă pe Isus și să primească asigurarea iertării și a păcii cu Cerul, el ar fi fost mulțumit fie să trăiască, fie să moară, după voia lui Dumnezeu.” - *Viața lui Iisus*, p. 222 (267)

Cea mai mare credință este să privim dincolo de starea noastră fizică și să ne concentrăm asupra celei spirituale. Foarte adesea, rugăciunile noastre sunt pentru nevoile noastre fizice și Dumnezeu Se îngrijește de ele. Dar, în Predica de pe Munte, Isus a spus: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” În cele din urmă, în ciuda nevoilor noastre fizice imediate, este esențial să fim preocupați permanent de lucrurile veșnice, într-o lume în care atât de multe sunt doar temporare și trecătoare.

Oricare ar fi luptele noastre fizice, chiar și în cel mai rău scenariu, ele vor fi întotdeauna doar temporare. De ce este important să nu pierdem niciodată din vedere acest adevăr?

Joi, 21 aprilie - „Lasă morții să-și îngroape morții”

6. Citește Matei 8:18-22. Ce le spune Isus acestor oameni cu privire la ce înseamnă să-L urmeze?

În Matei 8:18-22, doi bărbați se apropie de Isus cu dorința de a fi ucenicii Săi. Amândoi sunt sinceri, și totuși amândoi par să fie reținuți de ceva. Isus, care cunoaște toate gândurile, merge direct la miezul problemei. El îl întreabă pe primul dintre ei dacă este cu adevărat dispus să renunțe la tot - inclusiv la patul lui - ca să-L urmeze. Aceasta înseamnă că un om care vrea să-L urmeze pe Isus trebuie să fie dispus să-și piardă toate bunurile pământești.

Apoi, Isus îl întreabă pe cel de-al doilea dacă este cu adevărat dispus să-L pună pe El mai presus de familia lui. La prima vedere, cuvintele Mântuitorului par deosebit de aspre. Omul acesta nu dorea decât să poată să-și îngroape tatăl. De ce nu i se permitea să facă mai întâi acest lucru și apoi să-L urmeze pe Isus, mai ales că, la iudei, se considera că ascultarea de porunca a cincea însemna și să te asiguri că părinții îți erau înmormântați corespunzător?

Unii interpreți ai Bibliei consideră că tatăl aceluia om nu murise încă și nici nu se afla pe punctul de a muri, deci, de fapt, omul îi spunea lui Isus: Lasă-mă să pun totul la punct în ce privește familia și apoi Te voi urma. De aceea i-a răspuns Mântuitorul astfel.

O altă chemare la ucenicie se găsește în Matei 9:9-13, unde este relatată chemarea lui Matei, un colector de taxe disprețuit. Isus îi cunoștea inima, care era deschisă față de adevăr, după cum a arătat și răspunsul lui. Cu siguranță că Isus știa ce reacție va genera o astfel de chemare adresată unuia ca Matei, ceea ce ne și descoperă textul. Din perspectiva noastră, astăzi, este greu să înțelegem cât de bulversantă putea fi pentru oamenii de atunci chemarea cuiva ca Matei. Dar aici vedem încă o dată cât de cuprinzătoare este în realitate chemarea Evangheliei.

Citește Matei 9:13. Deși contextul este diferit, cum se aplică acest principiu și astăzi?

Vineri, 22 aprilie - Un gând de încheiere

În germană există un proverb: „Einmal ist keinmal”, care, literal, înseamnă: „O singură dată înseamnă niciodată”, adică, dacă ceva se întâmplă doar o dată, nu contează, este ca și când nu s-ar fi întâmplat deloc. Fie că ești de acord sau nu, gândește-te la această idee în legătură cu studiul de joi, când Isus i-a spus omului care voia ca, mai întâi, să-și îngroape tatăl și apoi să devină ucenic: „Vino după Mine... și lasă morții să-și îngroape morții” (Matei 8:22). Ce a vrut să spună Isus sugerând că un om viu era, de fapt, mort? Ei bine, dacă „o singură dată înseamnă niciodată” și dacă trăiești în această lume doar o dată, fără să urmeze veșnicia, atunci ai fi putut la fel de bine să nu te fi născut deloc. Ai fi putut la fel de bine să fii deja mort (vezi Ioan 3:18). Gânditorii seculari, care nu cred în viața de apoi, se plâng nemulțumiți de lipsa de sens a vieții care există doar o dată, aici, și pentru un timp foarte scurt, înainte de a se risipi pentru totdeauna. Ce sens poate să aibă, întreabă ei, dacă după acest scurt răstimp dispărem pentru totdeauna și suntem pentru totdeauna uitați? Așadar, nu este de mirare că Isus a spus acele cuvinte. El căuta să îndrepte atenția omului către o realitate mai mare decât această lume, o realitate care îi era oferită.

Pentru studiu suplimentar: Citește capitolul „Poți să mă curățești”, din cartea *Viața lui Iisus*, de Ellen G. White, pp. 217-226 (262-271).

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI - STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Samuel 5-11

1. Ce vârstă avea David când a devenit împărat peste tot Israelul?
2. Pentru ce motiv l-a lovit Domnul pe Uza?
3. Ce le-a făcut Hanun slujitorilor lui David ?
4. Ce a făcut David când a văzut că Urie nu s-a dus acasă de la poarta împăratului?

Viața lui Iisus, capitolul 69

5. Ce face Satana văzând că timpul lui este scurt?

23 aprilie - 29 aprilie

Războiul văzut și cel nevăzut

Textul de memorat: „Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală pun mâna pe ea.” (Matei 11:12)

În fiecare zi, noi facem alegeri importante în ceea ce privește stilul de viață, relațiile, cariera, prioritățile, prietenii sau modul de a ne recrea și distra. Pentru a înțelege cu adevărat semnificația acestor alegeri, trebuie să ne asigurăm că înțelegem implicațiile lor reale. Biblia afirmă că există o realitate nevăzută care are un mare impact asupra realității pe care o vedem.

Întrucât trăim într-o epocă a științei, nu ar trebui să ne fie greu să credem în realități invizibile. Nouă, care cunoaștem razele X, undele radio și comunicațiile wireless, ar trebui să ne fie ușor să credem în ce nu putem să vedem. Cu fiecare apel în rețelele de telefonie celulară primit sau trimis și cu fiecare mesaj video transmis prin satelit pe care îl urmărim, noi acționăm pe baza presupunerii existenței unor realități nevăzute care fac aceste experiențe reale.

Într-adevăr, marea luptă dintre Hristos și Satana formează cadrul nevăzut al lumii văzute în care trăim zi de zi. În această săptămână, vom analiza texte din Evanghelia după Matei, care ne vor ajuta să descoperim forțe pe care nu le vedem și modul în care ele influențează viața și alegerile noastre.

Duminică, 24 aprilie - Texte mai greu de înțeles

Scriptura este Cuvântul lui Dumnezeu și, în ea, planul de mântuire este prezentat clar. Cu toate acestea, sunt unele texte mai dificil de înțeles. Însă lucrul acesta nu ar trebui să ne surprindă. În definitiv, în orice aspect al vieții naturale găsim lucruri greu de înțeles. Cu atât mai mult este de așteptat să se întâmple astfel cu diferite pasaje din Cuvântul lui Dumnezeu, care ne descoperă adevăruri și realități spirituale și supranaturale.

Ellen G. White spune: „Cele mai simple forme de viață prezintă probleme pe care chiar și cel mai înțelept gânditor nu poate să le explice. Pretutindeni întâlnim minuni care trec peste puterea noastră de a pricepe. Ne mai mirăm atunci să aflăm că și în lumea spirituală sunt taine pe care nu le putem cuprinde? Dificultatea stă numai în slăbiciunea și îngustimea minții omenești. Dumnezeu ne-a dat în Sfintele Scripturi suficiente dovezi despre caracterul lor divin și nu trebuie să punem la îndoială Cuvântul Său pentru că nu putem înțelege toate tainele providenței Sale.” - *Calea către Hristos*, pp. 106-107 în original

Unul dintre pasajele care stârnesc cele mai multe controverse din întreaga Scriptură este cel pe care îl studiem astăzi.

1. Citește Matei 11:11,12. Cum să înțelegem această afirmație?

Alte traduceri ale versetului 12 spun astfel: „Din zilele lui Ioan Botezătorul până în prezent, împărăția cerului a înaintat năvalnic și oamenii violenți au atacat-o” (ISV). „De când Ioan Botezătorul a început să predice și până acum, împărăția cerului avansează prin putere și oameni violenți (puternici) o atacă” (NLT). „Din zilele lui Ioan Botezătorul și până acum, împărăția cerului a fost supusă violenței și oamenii violenți au asaltat-o” (NIV).

În greaca biblică, verbul din expresia folosită aici este din aceeași familie cu verbele românești „a (se) sili, a silui”, care vin de la cuvântul din slavonă sila - „forță”, „violență”, dar exprimă și ideea de „efort”, „strădanie”. Verbul grecesc exprimă ideea cuceririi unei cetăți prin asalt, dar are și sensul figurat de „a face eforturi intense pentru a avea acces la ceva”. Ce vrea să ne spună Isus aici?

*Ce alte lucruri din viața cotidiană acceptăm prin credință, fără să le înțelegem?
De ce?*

Luni, 25 aprilie - Frontierele înțelegerii

De-a lungul veacurilor, cei care au cercetat Biblia au întâmpinat dificultăți cu textul din Matei 11:12, deoarece cuvintele care descriu aici împărăția și oamenii pot fi folosite fie în sens pozitiv, fie în sens negativ. Verbul grecesc *basmati* poate să însemne fie „a înainta prin forță/violență”, fie „a suferi violență”. Iar cuvântul grecesc *biastes* poate să însemne fie „oameni puternici sau înflăcărați/năvalnici”, fie „oameni violenți”.

Așadar, spune acest verset că blânda și liniștita împărăție a cerurilor este supusă violenței și că oameni violenți o atacă? Sau că Împărăția cerurilor avansează ea însăși cu putere, dar pașnic, iar oamenii hotărâți care o iau în stăpânire sunt, de fapt, urmașii lui Hristos? Este posibil ca urmașii lui Hristos să fie înflăcărați și foarte insistenți în căutarea împărăției?

2. Citește textele următoare. Ce mesaj transmit ele și ce lumină aduc asupra întrebării anterioare?

Matei 10:34

Apocalipsa 5:5

Mica 2:13

Unii au argumentat că interpretarea cea mai potrivită pentru textul din Matei 11:12 este să aplicăm sensurile cele mai comune ale cuvintelor *bia-zomai* (tipic pozitiv) și *biastes* (tipic negativ), dându-i acest sens: Împărăția cerului avansează în forță, cu „puterea sfântă și cu energia măreață care împinge înapoi frontierele întunericului”; și, în timp ce se întâmplă acest lucru, „oameni violenți și lacomi au încercat să o prade, să o apuce prin violență”. - D. A. Carson, *The Expositor's Bible Commentary With the New International Version: Matthew*, pp. 266-267

Această interpretare pare să fie în armonie cu restul Evangheliei după Matei. De fapt, ea surprinde tabloul mai mare, acela al luptei dintre lumină și întuneric, dintre Hristos și Satana, o temă care străbate întreaga Biblie, dar care apare mai explicit în Noul Testament. Este, într-adevăr, un război, văzut și nevăzut, în care suntem implicați toți, în care fiecare ne situăm de o parte sau de alta, la care luăm parte zilnic, indiferent cât de mult înțelegem sau nu înțelegem ce se întâmplă. Aceasta înseamnă să trăim în mijlocul marii lupte.

Mărti, 26 aprilie - Lumea din perspectiva mării lupte

3. Ce ne spun textele următoare despre realitatea mării lupte?

Matei 12:25-29

1 Ioan 5:19

Romani 16:20

Geneza 3:14-19

Efeseni 2:2; 6:10-13

Acestea sunt doar câteva dintre numeroasele texte, atât din Vechiul Testament, cât și din Noul Testament, care se referă la ceea ce un teolog contemporan a numit „o perspectivă de război asupra lumii”, ideea că există o luptă în desfășurare, între puterile supranaturale din cosmos, un război în care suntem implicați toți, într-un fel sau în altul. Această concepție nu este deloc nouă pentru adventiștii de ziua a șaptea. Ea a făcut parte din teologia noastră încă de la începuturile bisericii; într-adevăr, pionierii noștri au aderat la ea înainte ca biserica să fi fost oficial constituită.

În ce fel vezi realitatea acestei lupte exprimată în viața ta? Cum se oglindește ea în alegerile pe care le ai de făcut și în ispitele cu care te confrunți? Cum te poate ajuta înțelegerea realității să faci alegeri corecte?

Miercuri, 27 aprilie - Lupta cu îndoiala

Așa cum am văzut deja, cuvintele lui Isus din Matei 11:12 ne descoperă faptul că împărăția lui Dumnezeu nu va fi instaurată fără zburciune sau fără război. Acest război este încă în plină desfășurare. El va continua până la distrugerea finală a păcatului, a lui Satana și a celor pierduți. Și, uneori, poate să devină crunt.

Putem vedea realitatea mării lupte și cât de aprigă poate deveni ea și din faptul că Isus însuși a spus acele cuvinte din Matei 11:12.

4. Cum ne ajută conceptul mării lupte să înțelegem ce s-a întâmplat cu Ioan Botezătorul? Matei 11:1-12

Cine i-a inspirat pe conducători să-l întemnițeze pe Ioan? Putem vedea aici încercarea lui Satana nu doar de a-l opri pe Ioan, ci și de a descuraja credința în Isus. În definitiv, dacă Ioan, cel care vestise lucrarea lui Isus, a avut o asemenea soartă, ce am putea spera pentru Isus însuși?

În același timp, urmașii lui Isus și ai lui Ioan ar fi putut să se întrebe: *Dacă acest Isus din Nazaret poate să facă atâtea minuni și are atâta putere, atunci de ce lasă un om atât de credincios și de bun ca Ioan, vărul Lui, să putrezească în temniță?*

Apoi, cine credem că a adus îndoielile în mintea lui Ioan? *De ce sunt aici? De ce El nu mă eliberează?* Astfel, nu este de mirare că a întregat: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?” (Matei 11:3). Să nu uităm că Ioan îl botezase pe Isus, văzuse „Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El” (Matei 3:16) și auzise glasul din cer declarând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea” (Matei 3:17). Și, cu toate acestea, ajunge să se îndoiască. Desigur, oricât de rea era deja situația lui Ioan, ea urma să se înrăutățească, fapt care avea să-i alimenteze îndoiala (Marcu 6:25-28).

Ție ce anume îți trezește îndoiala? Ce poți face ca s-o îndepărtezi?

Joi, 28 aprilie - Un deznodământ cunoscut

De-a lungul istoriei, au existat mereu războaie. Este ceva în firea omului care face ca un grup să năvălească asupra altui grup, ca să jefuiască, să cotopească și săucidă. Într-o carte despre tatăl ei, filosoful britanic Bertrand Russell, Katherine Tait a scris despre îngrijorarea acestuia, la izbucnirea Primului Război Mondial, când a văzut bucuria manifestată pe străzile Angliei pentru perspectiva unui război cu Germania. „El crescuse cu o credință victoriană optimistă în progresul de la sine înțeles, cu încrederea că întreaga lume va urma, la timpul potrivit, cursul înțelept pe care îl urmaseră englezii, trecând de la barbaria și brutalitatea antică la stăpânirea de sine civilizată. Atunci, dintr-odată, a descoperit că iubiții lui compatrioți dansau pe străzi în anticiparea măcelării unui mare număr de ființe umane care, din întâmplare, vorbeau germana.” - *My Father Bertrand Russell*, p. 45. Dacă extindem ideea, vom vedea în istorie realitatea decăderii naturii umane aproape la toate popoarele. Doar că, în aceste războaie omenești, nimeni nu știa rezultatul dinainte. Oamenii mergeau să lupte fără să știe dacă aveau să fie de partea învingătoare sau de cea învinsă.

În „perspectiva de război” pe care o avem asupra lumii noastre, avem un mare avantaj: știm deja cine a câștigat războiul. Hristos a câștigat biruința decisivă pentru noi. După moartea Sa pe cruce, este clar cine este Biruitorul și cine poate să se bucure de roadele biruinței Lui. Cauza lui Satana este, într-adevăr, o cauză pierdută.

5. Ce ne spun textele următoare cu privire la urmările mării lupte? Evrei 2:14; 1 Corinteni 15:20-27; Apocalipsa 12:12; 20:10.

După cum a pierdut lupta în cer, Satana a pierdut lupta și pe pământ. Dar, cu ură și dorință de răzbunare, el caută încă „pe cine să înghită” (vezi 1 Petru 5:8). Oricât de categorică este biruința lui Hristos, lupta încă este în desfășurare, încă este aprigă, și singura noastră scăpare este să trecem, cu mintea și cu trupul, de partea Biruitorului. Și putem face aceasta prin alegerile zilnice. Prin deciziile pe care le luăm, noi trecem de partea lui Hristos, acolo unde biruința ne este asigurată, sau de partea cealaltă. De aceasta atârnă destinul nostru veșnic.

Vineri, 29 aprilie - Un gând de încheiere

Care credincios nu cunoaște realitatea mării lupte? Știm de acest război pentru că îl simțim zilnic înăuntrul nostru. Trăim într-o lume stricată, aflată sub blestemul fricii și al durerii. Într-o lume în care „Șarpele cel vechi”, Satana, nu este limitat la un singur pom, din mijlocul grădinii, ci se consideră stăpânul pământului. Nu este de mirare că Isus a spus: „Vegheați și rugați-vă”, ca să nu cădem în numeroasele capcane care ne așteaptă. Și, dintre toate, probabil că cea mai periculoasă pentru un creștin este cea care spune: „Când cedezi ispitei, deja ai mers prea departe. Nu există niciun Dumnezeu al harului care să te mai primească înapoi în brațele Lui.” Cine nu a auzit, când și când, sugerându-i-se acest lucru? Într-un anume sens, nu este rău să fii conștient că ai păcătuit și ai nevoie de ajutor - când cazii în ispită, fie și o singură dată, deja ai mers prea departe ca să te mai poți întoarce singur. Acesta este și motivul pentru care Isus a venit aici, a câștigat biruința pentru noi acolo unde toți am căzut și ne oferă victoria Sa. Aceasta este, pe scurt, Evanghelia: Isus face pentru noi, în cadrul mării lupte, ceea ce noi singuri nu am fi putut face niciodată, în același timp însă, noi trebuie să alegem zi de zi, oră de oră, clipă de clipă să ne așezăm de partea Sa și facem acest lucru ascultând de Cuvântul Său, cerând împlinirea făgăduințelor Sale de biruință și bazându-ne întotdeauna pe meritele Sale atribuite nouă, ca fiind garanția mântuirii noastre.

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI - STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Samuel 12-18

1. Conform spuselor lui Natan, ce anume a disprețuit David?
2. Ce nume i-a dat Natan lui Solomon?
3. Ce a făcut Ahitofel, văzând că sfatul lui nu a fost urmat?
4. Cine i-a adus lui David vestea morții fiului său Absalom?

Viața lui Iisus, capitolul 70

5. În loc să vizităm locurile pe unde a umblat Isus, ce ar trebui să facem ca să umblăm pe urmele Lui?

30 aprilie - 6 mai

Isus și Sabatul

Textul de memorat: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.*” (Matei 11:28)

„Hristos era un reprezentant viu al Legii. În viața Lui nu s-a găsit nicio călcare a preceptelor ei sfinte. Privind o întreagă națiune de martori care căutau ocazia să-L condamne, El putea zice fără ca vreunul să-L poată contrazice: «Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?» (Ioan 8:46).” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, p. 242 (287)

Viața lui Isus a reflectat pe deplin semnificația Legii lui Dumnezeu, a Celor Zece Porunci. El a trăit împlinind, ca om, cerințele Legii lui Dumnezeu. Astfel, studiind viața Sa, învățăm ce înseamnă, de fapt, păzirea poruncilor și cum să ne ferim de a le păzi într-un mod legalist, searbăd și lipsit de viață. Desigur, printre aceste porunci se numără și cea de-a patra, referitoare la Sabatul zilei a șaptea.

În această săptămână, continuându-ne studiul din Matei, ne vom opri atenția asupra câtorva dintre controversele cu privire la Sabat și vom vedea în viața lui Isus ce înseamnă, de fapt, să păzești Sabatul. Dacă Legea este, într-adevăr, o expresie a caracterului lui Dumnezeu și dacă Isus este întruchiparea Legii, atunci, observând cum a păzit El porunca a patra și ce a declarat cu privire la ea, putem învăța mai mult despre caracterul lui Dumnezeu și, în același timp, putem învăța cum să reflectăm acest caracter în viața noastră.

Duminică, 1 mai - „Jugul” lui Hristos

În Matei 11:20-27, Isus începe cu o muștrare aspră adresată unora dintre cetățile din Galileea care respinseseră lucrarea Sa. Muștrarea aceasta și avertizarea condamnării sunt înfricoșătoare, pentru că acestor cetăți le fuseseră date mari ocazii de a cunoaște adevărul. Acela care era Adevărul (Ioan 14:6) trăise în trup omenesc în mijlocul lor. Și, mai mult, făcuse printre ei „multe minuni” (Matei 11:20); și totuși acei oameni nu au vrut să se pocăiască. Într-adevăr, Mântuitorul a spus că, dacă minunile pe care le făcuse El în Capernaum ar fi fost făcute în Sodoma, atunci aceasta „ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi”.

În versetele 25-27, Isus Se roagă, mulțumindu-I Tatălui și apoi vorbind despre relația Sa strânsă cu Tatăl. Totodată, El recunoaște tot ce-I dăduse Tatăl, arătând, astfel, și mai clar de ce respingerea Sa de către aceste cetăți era atât de tragică.

1. Citește Matei 11:28-30. Ce fel de odihnă le-a promis Isus celor trudiți și împovărați?

După ce a denunțat necredința oamenilor și a reafirmat relația sa apropiată cu Tatăl, Isus le oferă tuturor celor trudiți și împovărați odihna Sa. Cu alte cuvinte, le spune oamenilor să nu facă greșeala pe care au făcut-o ceilalți, respingându-L. El are autoritatea și puterea de a face ce spune și promite că, venind la El, vom găsi odihnă pentru sufletul nostru. Având în vedere contextul, odihna aceasta include pacea, siguranța mântuirii și speranța pe care cei care îl resping nu o au și nici nu o pot avea.

Ce altceva vrea să spună Isus când afirmă că ne va da odihnă? Se referă, oare, la faptul că putem să stăm cu mâinile încrucișate și că totul va merge bine de la sine? Cu siguranță, nu. Isus are pentru noi un standard foarte înalt; îl descoperim în Predica de pe Munte. Dar ucenicia, lucrarea noastră ca ucenici ai lui Isus, nu trebuie să ne extenueze. Învățând de la El, însușindu-ne caracterul Său, putem să găsim odihnă de toată truda și de toate necazurile vieții. Și, așa cum vom vedea, o expresie a acestei odihne o vom găsi respectând Sabatul.

Tu cum experimentezi promisiunea pe care ne-o face Isus aici? Ce legătură există între a fi „blând și smerit” și ușurarea poverii?

Luni, 2 mai - Sabatul din perspectiva fariseilor și a lui Isus

Dacă, așa cum susține o mare parte a lumii creștine, Sabatul zilei a șaptea a fost abrogat, înlocuit, desființat, împlinit (sau oricum altcumva), atunci de ce Isus dedică atâta timp învățăturilor cu privire la păzirea Sabatului?

2. Citește Matei 12:1,2; Marcu 2:23-28; Luca 14:1-6; Ioan 5:9-16. Ce a spus și a demonstrat Isus cu privire la Sabat?

Știind că unul dintre motivele pentru care Israel fusese dus în robia babiloniană fusese acela că poporul profanase Sabatul, fariseii voiau să prevină repetarea acestei situații. De aceea, creaseră o lungă listă de reguli și reglementări cu privire la ce era și ce nu era îngăduit în ziua Sabatului, cu scopul de a proteja sfințenia lui. Iată două exemple:

Dacă o găină face un ou în Sabat, este bine să mănânci acel ou? Opinia majorității fariseilor era că, dacă era o găină ouătoare, atunci nu era voie să-l mănânci, pentru că găina „lucrase” pentru el. Totuși, dacă nu era o găină ouătoare - dacă era doar o găină crescută pentru a fi tăiată și consumată - atunci era permis să mănânci acel ou, deoarece nu acesta era principalul rol al găinii, principala ei „activitate”. (Exista, de asemenea, sugestia că puteai să mănânci un ou ouat în Sabat de o găină ouătoare, dacă, mai târziu, omorai acea găină pentru călcarea Sabatului.)

Dacă îți ia foc casa în Sabat, este voie să mergi să-ți salvezi hainele? Răspunsul: Trebuie să-ți scoți afară din casă un singur rând de haine. Cu toate acestea, dacă te îmbrăcai cu un rând de haine, puteai să cari în brațe încă un rând. (Apropo, dacă îți ia casa foc, nu este voie să-i ceri unui păgân să vină să stingă focul, dar, dacă păgânul vine singur să stingă focul, este în regulă.)

Cum putem evita situații asemănătoare, de natură legalistă, în privința păzirii Sabatului?

Mărți, 3 mai - Scopul Sabatului

„În zilele lui Hristos, Sabatul devenise atât de pervertit, încât păzirea lui reflecta mai degrabă caracterul oamenilor egoiști și despotici decât caracterul Părintelui ceresc iubitor.” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, p. 238 (284)

Interdicțiile rigide legate de păzirea Sabatului făceau să fie uitat adevăratul lui scop. De fapt, Sabatul ne-a fost dat ca să fie o zi de odihnă de la munca noastră, o zi de închinare și de părtășie cu ceilalți credincioși, altfel decât în restul săptămânii, o zi în care copiii să știe că părinții lor pot să fie împreună cu ei mai mult timp decât în celelalte zile, o zi de bucurie specială, contemplând ce a făcut pentru noi Creatorul și Răscumpărătorul nostru.

3. Compară Matei 12:3-8 cu 1 Samuel 21:1-6. Care este principiul evidențiat de Isus?

Isus avea să repete mai târziu această muștrare într-o manieră mult mai categorică (vezi Matei 23:23,24) pentru a le atrage atenția la ceea ce este cu adevărat important. El le amintește de istoria care le era atât de cunoscută, a lui David, care, pe când era fugăr, a luat din pâinea de la sanctuar din care nu aveau voie să mănânce decât preoții. Așa cum grija față de o nevoie umană stringentă, pe care o aveau David și însoțitorii lui, nu a impietat cu nimic ritualul de la sanctuar, tot așa grija față de aceeași nevoie a ucenicilor nu încălca în vreun fel porunca divină referitoare la respectarea Sabatului.

Isus menționează, de asemenea, faptul că preoții lucrau în templu în ziua de Sabat, arătând că slujirea lor era permisă în ziua Sabatului. În același fel, le era permis și ucenicilor să-și astâmpere foamea, deoarece El era autoritatea care îi considera nevinovați, ca și pe slujitorii de la templu.

Nimic din ce a spus Isus aici sau în altă parte cu privire la păzirea Sabatului nu a micșorat porunca divină de a-l păzi. El a încercat să-i elibereze pe oameni de regulile lipsite de sens care îi împiedicau să vadă ce înseamnă Sabatul cu adevărat - o expresie a odihnei pe care o avem în Domnul Hristos, Creatorul și Răscumpărătorul nostru.

Cum se reflectă caracterul lui Dumnezeu în modul tău de a păzi Sabatul?

Miercuri, 4 mai - Vindecarea în Sabat

Este interesant de observat câte incidente legate de Sabat între Isus și liderii religioși sunt relatate în evangheliile. De ce ar mai fi inclus cele patru evangheliile atât de multe relatări despre lupta pe care a avut-o de dus Isus cu conducătorii de atunci cu privire la păzirea Sabatului, dacă Sabatul ar fi fost oricum pe cale să fie desființat? Să nu uităm că evangheliile au fost scrise la câteva decenii după înălțarea lui Isus la cer - cei mai mulți cercetători ai Bibliei le datează la cel puțin douăzeci, treizeci de ani după moartea lui Isus. Unul dintre argumentele obișnuite este că Sabatul zilei a șaptea ar fi fost înlocuit de duminică la vremea aceea, însă în niciuna dintre relatările inspirate cu privire la viața lui Isus nu se face aluzie la această schimbare. Așadar, Sabatul zilei a șaptea nu a fost desființat, schimbat sau înlocuit. Domnul Isus nu a făcut și nici nu a poruncit nimic în acest sens. Dimpotrivă, dacă analizăm poruncile și exemplul Său, evangheliile ne arată valabilitatea neîntreruptă a Sabatului zilei a șaptea.

4. Citește Matei 12:9-14. Ce a dorit Isus să transmită prin această vindecare?

„Într-un alt Sabat, când Isus a intrat în sinagogă, a văzut acolo un om cu mâna uscată. Fariseii îl urmăreau să vadă ce va face. Mântuitorul știa bine că, dacă va vindeca pe cineva în Sabat, va fi privit ca un călcător al Legii, dar El nu a ezitat să dărâme zidul restricțiilor tradiționale care împresurau Sabatul. [...] Printre iudei circula maxima că, dacă un om n-a făcut bine atunci când a avut prilejul, înseamnă că a făcut rău; dacă cineva nu făcea ce trebuia ca să scape o viață, însemna că a ucis. În felul acesta, Isus i-a întâmpinat pe rabini pe terenul lor.” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, p. 240 (286)

Ca și în incidentul precedent cu privire la Sabat, Isus a căutat să îndrepte atenția oamenilor către scopul mai înalt al Legii și al vieții de credință.

Acei bărbați ar fi fost mai mulțumiți să-l lase pe acel om în durerea și în suferința lui decât să calce regulile lor omenești cu privire la Sabat.

Cât de atenți trebuie să fim pentru a ne asigura că modul nostru de a ne trăi credința nu este în contradicție cu cerințele lui Dumnezeu!

Joi, 5 mai - Respectarea Sabatului

Așa cum reiese clar din raportul Evangheliei, Isus nu a abolit porunca a patra. Dimpotrivă, El a confirmat și întărit valabilitatea Sabatului, eliberându-l de reglementările inutile impuse de oameni. Secole mai târziu, creștinii încă se odihneau și se închinau în Sabat. Istoricul Socrates Scholasticus, care a trăit în secolul al V-lea, a scris: „Aproape toate bisericile din lume celebrau Sfintele Taine (Cina Domnului) în Sabat, în fiecare săptămână, deși creștinii din Alexandria și din Roma refuzau să facă acest lucru, pe temeiul unei tradiții antice.” - *Ecclesiastical History*, cartea a 5-a, p. 289. Indiferent din ce motiv au fost relatate în evanghelii toate aceste incidente, în mod sigur, scopul nu a fost acela de a abate pe cineva de la păzirea Sabatului.

5. Citește din nou Matei 12:12 și concentrează-te asupra acestei fraze: „De aceea este îngăduit a face bine în zilele de Sabat.” Ce presupune această declarație?

Legea iudaică permitea să îi fie acordată îngrijire medicală unei persoane a cărei viață era în pericol, dar Isus a mers mai departe, vindecând în Sabat și oameni care ar fi putut să fie vindecați și într-o altă zi. Era o atitudine nouă. El avea să spună: „De aceea, orice cărturar care a învățat ce trebuie despre împărăția cerurilor se aseamănă cu un gospodar care scoate din vistieria lui *comori noi și comori vechi*” (Matei 13:52 - NIV). Fără îndoială că și Isus scotea din vistierie comori noi.

6. Citește Isaia 58:7-13. Ce înseamnă a respecta Sabatul, în contextul acestui pasaj biblic? Din această perspectivă, ce înseamnă să fii „dregător de spărturi”?

Vineri, 6 mai - Un gând de încheiere

În anii 1600, Blaise Pascal a avertizat că „oamenii nu fac niciodată răul cu atâta bucurie și atât de absolut ca atunci când îl fac din convingeri religioase”. Chiar dacă declarațiile acestea par exagerate, din nefericire, au în ele un sâmbure de adevăr. Și acesta se poate vedea și în studiul din această săptămână, care a avut ca temă atitudinea lui Isus față de Sabat, adesea, în contradicție cu poziția fariseilor.

Ellen G. White spune: „Când S-a îndreptat către farisei cu întrebarea dacă este îngăduit să facă bine în zilele de Sabat, să scape o viață sau să o piardă, Isus le-a pus în față planurile lor nelegiuite. Ei vânau viața Lui cu ură înverșunată, în timp ce El scăpa viața oamenilor și aducea fericire mulțimilor. Era mai bine să ucizi în zi de Sabat, cum plănuiau ei, sau să vindeci pe bolnavi, așa cum făcuse El? Era mai drept să ai în inimă ucidere, în sfânta zi a lui Dumnezeu, decât iubire pentru toți oamenii, iubire care își găsește expresia în fapte de milă?” - *Viața lui Isus*, p. 241 (287)

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI - STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Samuel 19 – 1 Împărați 1

1. Cum și-a luat David rămas-bun de la Barzilai după ce a trecut Iordanul?
2. Între dregătorii lui David, cine a fost „slujbaș de stat”?
3. Cum s-a numit viteazul lui David, a cărui mână s-a lipit de sabie?
4. Cu ocazia încoronării lui Solomon, ce s-a întâmplat din cauza strigătelor poporului?

Viața lui Isus, capitolul 71

5. În ce constă adevărata umilință?

7 mai - 13 mai

Domnul iudeilor și al neamurilor

Textul de memorat: „Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire și Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor.” (Isaia 42:6)

În Matei 15:24, Isus spune explicit: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.” Fără nicio îndoială, lucrarea lui Hristos, în anii petrecuți pe pământ, a avut ca țintă principală poporul Israel.

Dar, așa cum arată întreaga Biblie, Israel nu era singurul popor de care Dumnezeu era preocupat. Motivul pentru care Dumnezeu l-a ales pe Israel a fost ca, prin el, să-i poată binecuvânta pe toți oamenii de pe pământ. „Așa vorbește Domnul Dumnezeu, care a făcut cerurile și le-a întins, care a întins pământul și cele de pe el, care a dat suflare celor ce-l locuiesc și suflet celor ce merg pe el: «Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire și Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric»” (Isaia 42:5-7).

Prin Israel sau, mai precis, prin Mesia care avea să Se ridice în Israel, Dumnezeu voia să ajungă la întreaga lume. În această săptămână, vom vedea modul în care Dumnezeu se apropie de toți cei care au nevoie de mântuire.

Duminică, 8 mai - Așteptări de la Mesia

Una dintre cele mai cunoscute minuni ale lui Isus este hrănirea celor cinci mii, „afară de femei și de copii” (Matei 14:21). Totuși, așa cum se întâmplă în întreg Noul Testament, această relatare nu ne este dată fără un context care să ne ajute să înțelegem mai profund semnificația a ceea ce a făcut Isus aici.

1. Citește Matei 14:1-21. Ce s-a întâmplat chiar înainte de această hrănire miraculoasă și ce rol ar fi putut avea acel eveniment în minunea care a urmat?

Pune-te în locul ucenicilor din vremea aceea. Lui Ioan Botezătorul, care era în mod evident un om al lui Dumnezeu, tocmai i se tăiașe capul. Ei știau cu siguranță acest lucru, din moment ce chiar ei îi spusese lui Isus. Chiar dacă textul biblic nu spune, probabil că erau teribil de descurajați. Fără îndoială că evenimentul acesta le pusese credința la încercare. Astfel, după înmulțirea pâinilor, cu siguranță credința lor a primit un impuls.

Totuși istoria aceasta are o semnificație mult mai adâncă, pe lângă avântul pe care l-a dat credinței ucenicilor. Înmulțirea pâinilor le amintea tuturor de mana pe care le-o asigurase Dumnezeu evreilor în pustie. „în iudaism exista tradiția că Mesia avea să vină de Paște și că, odată cu venirea Sa, mana avea să înceapă să cadă din nou. [...] Astfel, atunci când Isus i-a hrănit pe cei cinci mii chiar înainte de Paște, nu ar trebui să mire pe nimeni că mulțimea a început să speculeze dacă El era Mesia și dacă urma să facă o minune și mai mare - să-i hrănească mereu pe toți, readucând mana.” - Jon Paulien, *John: The Abundant Life Bible Amplifier*, pp. 139-140

Acesta era exact tipul de Mesia pe care îl voia poporul: Unul care să se îngrijească de nevoile lor imediate. În acest moment, mulțimile sunt gata să-L facă rege pe Isus, dar El nu pentru aceasta venise. Refuzul Său avea să-i dezamăgească profund pe iudei. Ei aveau așteptările lor și, când acestea nu au fost împlinite, mulți l-au întors spatele, chiar dacă El venise să facă pentru ei mult mai mult decât cuprindeau așteptările lor înguste și lumești.

Ce așteptări ai tu de la Dumnezeu? Lucruri mărunte, pentru satisfacerea nevoilor imediate, sau îi ceri lucruri mari?

Luni, 9 mai - Domn peste toată natura

După hrănirea celor cinci mii, Isus le-a poruncit ucenicilor să urce în corabie (Matei 14:22). Voia să-i îndepărteze de agitația și de presiunea mulțimii. Un bun învățător își pune la adăpost elevii de situațiile cărora aceștia nu le pot face față. „Chemându-i pe ucenici”, scrie Ellen G. White, „Isus le spune să ia corabia, să se întoarcă de îndată la Capernaum, lăsându-L pe El să le dea drumul oamenilor. [...] Au protestat împotriva acestei hotărâri, dar Isus le-a vorbit de astă dată cu o autoritate pe care nu o folosisese față de ei niciodată mai înainte. Știau că ar fi fost în zadar să se împotrivescă mai departe și, în tăcere, s-au îndreptat către lac.” - *Viața lui Isus*, p. 321 (378)

2. Citește Matei 14:23-33. Ce ne descoperă aceste versete despre cine era Isus și despre mântuire?

Un moment de revelație apare atunci când ucenicii, înspăimântați, se întrebau uimiți cine mergea pe apă către ei. Isus le spune: „îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!” (vers. 27). Cuvintele „Eu sunt” constituie traducerea expresiei grecești *ego eimi*, care era Numele lui Dumnezeu (vezi și Exodul 3:14).

Scriptura ni-L prezintă în repetate rânduri pe Domnul având stăpânire asupra naturii. Psalmul 104, de exemplu, arată clar că Dumnezeu este nu doar Creatorul, ci și Susținătorul, și că lumea continuă să existe și legile naturii continuă să acționeze prin puterea Lui. Nu există nimic aici care să trimită cu gândul la deism (conceptul conform căruia Dumnezeu a creat lumea și apoi a lăsat-o să funcționeze singură, după propriile legi), Iudei sau dintre neamuri, noi toți ne datorăm existența puterii susținătoare a aceluiași Domn care a liniștit marea (vezi și Evrei 1:3).

Strigătul lui Petru, „Doamne, scapă-mă!” (Matei 14:30), ar trebui să fie și strigătul nostru, pentru că, dacă Domnul Isus nu ne scapă, cine o va face? Starea de neajutorare a lui Petru din acea situație reflectă starea noastră în fața dificultăților și provocărilor cu care ne asaltează această lume decăzută.

Ce ai face dacă te-ai afla, la fel ca Petru, într-o situație pe care nu o poți controla și care te copleșește?

Mărți, 10 mai - Capcana ipocriziei

3. Citește Isaia 29:13. Chiar dacă Domnul i Se adresează aici Israelului antic, ce mesaj transmit aceste cuvinte și pentru biserica de azi? Care sunt cele două pericole cu privire la care Domnul îi avertizează pe evreii de atunci și cum putem evita noi aceleași greșeli?

La multe secole după ce Isaia a scris aceste cuvinte, Isus le citează în timpul unei controverse cu liderii religioși din vremea Sa.

4. Citește Matei 15:1-20. Care este aici problema principală și cum o abordează Isus?

La un moment dat, după întoarcerea Sa în Capernaum, Isus a intrat într-o dispută cu învățătorii iudei, cu privire la ce anume îl întina pe om (îl făcea necurat din punct de vedere ceremonial). Aceștia născociseră tot felul de reguli cu privire la necurăția exterioară. De exemplu, trebuia să-ți speli mâinile într-un anumit fel. Dar ucenicii lui Isus nu dădeau atenție acestor reguli și, când cărturarii și fariseii din Ierusalim i-au acuzat de lucrul acesta, Domnul le-a luat apărarea.

Pe scurt, El a condamnat categoric ceea ce poate deveni, atât de ușor, o capcană pentru oricine: ipocrizia. Cine nu s-a făcut, măcar o dată, vinovat de aceasta, condamnând (fie verbal, fie în inima lui) pe altcineva pentru un lucru pe care el însuși îl făcea, și poate chiar mai rău? Dacă nu suntem atenți, toți avem tendința de a vedea greșelile altora, în timp ce suntem orbi față de ale noastre. Se pare că ipocrizia tinde să apară în mod natural în oricare dintre noi.

Toți urâm ipocrizia altora, pe care o vedem foarte ușor. Dar pe a noastră? Cât suntem de dispuși să o recunoaștem?

Miercuri, 11 mai - Lecție pentru iudei și neamuri

După ce i-a hrănit, vindecat și învățat pe iudei, care erau poporul Său, Isus ia o decizie surprinzătoare. Pleacă într-o regiune locuită de oameni dintre neamuri.

5. Citește Matei 15:21-28. Care este mesajul acestei întâmplări?

La început, Isus pare să o ignore pe această femeie, apoi, când îi vorbește, cuvintele Sale par foarte aspre.

Cum ar fi dacă tu ai încerca o astfel de abordare? Cineva te întreabă dacă poate să se servească din biscuiții tăi, și tu răspunzi: „Nu este bine să-mi arunc biscuiții la câini.” Nu este un mod de a-ți face prieteni.

Totuși iată câteva aspecte de care ar trebui să ținem seamă, în primul rând, în timpul acela, iudeii îi considerau pe cei dintre neamuri „câini”. Dar Isus folosește un termen mai delicat, mai afectuos: „căței”, care duce cu gândul la câinii ținuți pe lângă casă și hrăniți de la masa stăpânilor.

În al doilea rând, femeia canaanită îl numește pe Isus „Fiul lui David”. Aceasta arată că ea știa foarte bine că Isus era iudeu. Ca un bun învățător, El vorbește cu ea și, poate, o pune la încercare. Craig Keener scrie: „Poate că El îi vorbește astfel pentru ca ea să înțeleagă adevărata Lui misiune și identitate, ca să nu îl trateze ca pe unul dintre numeroșii magicieni itineranți la care apelau neamurile pentru exorcizări. Însă, cu siguranță, îi cere să recunoască întâietatea lui Israel în planul divin, o recunoaștere care, pentru ea, include și recunoașterea propriului statut de dependență. [...] Am putea compara cerința aceasta cu ceea ce i-a cerut Elisei lui Naaman, când l-a trimis să se scufunde în Iordan, în ciuda preferinței lui pentru râurile Damascului, Abana și Parpar [...], determinându-l astfel pe Naaman să recunoască întâietatea Dumnezeului lui Israel (2 împărați 5:17,18-*The Gospel of Matthew: A Socio-Rhetorical Commentary*, p. 417

În sfârșit, este posibil ca această femeie să fi fost o grecoaică de viță nobilă, care făcea parte dintr-o clasă socială care „în mod obișnuit lua pâinea iudeilor sărăciți care locuiau în vecinătatea Tirului. [...] Isus inversează prioritățile bazate pe putere, deoarece «pâinea» pe care o oferă El îi aparține, înainte de toate, lui Israel [...]; această «grecoaică» trebuie să implore ajutorul unui iudeu itinerant.” - *Ibidem*.

Dialogând cu această femeie, Isus îi redă demnitatea de copil al lui Dumnezeu. Ea pleacă acasă cu asigurarea că fiica este vindecată și cu credință în Fiul lui David.

Joi, 12 mai - Universalitatea Evangheliei

6. Citește Matei 15:29-39 și compară cu Matei 14:13-21. Care sunt asemănările și deosebirile dintre cele două scene?

Mulți oameni nu își dau seama că în evanghelii sunt două ocazii în care Isus hrănește mulțimile: prima este pentru iudei, a doua este pentru neamuri, în ambele cazuri, lui Isus îi este „milă” de oameni.

Este uimitor acest tablou, cu mii de oameni care nu erau iudei, dar veniseră să fie învățați, iubiți și hrăniți de acest rabin tânăr. Astăzi, privind în urmă și înțelegând universalitatea Evangheliei (în definitiv, majoritatea celor care citesc acum aceste cuvinte nu sunt iudei), putem să pierdem ușor din vedere cât de incredibilă și de neașteptată trebuie să li se fi părut o astfel de atitudine oamenilor de atunci, atât iudei, cât și neamuri. Fără îndoială, Isus i-a uimit pe toți.

Și totuși, acesta a fost întotdeauna planul lui Dumnezeu: de a-i atrage la El pe toți oamenii de pe pământ. Un verset surprinzător, din Vechiul Testament, stă ca dovadă a acestui adevăr: „Nu sunteți voi oare pentru Mine ca și copiii etiopienilor, copii ai lui Israel? ... N-am scos Eu pe Israel din țara Egiptului, ca și pe filistenii din Caftor și pe sirieni din Chir?” (Amos 9:7).

Ce spune Dumnezeu aici? Că El este interesat nu doar de Israel, ci de toate popoarele. Este El interesat de filistenii? O lectură atentă a Vechiului Testament ne descoperă în mod repetat acest adevăr. De-a lungul secolelor, el a devenit atât de obscur, încât, în perioada formării bisericii Noului Testament, multora dintre credincioși le-a fost greu să-l accepte.

7. Citește Romani 4:1-12. Ce elemente din aceste versete arată universalitatea Evangheliei?

Vineri, 13 mai - Un gând de încheiere

Un creștin le vorbea despre existența lui Dumnezeu unor studenți. După ce a terminat toate argumentele obișnuite, a schimbat tactica, spunând: „Când eram de vârsta voastră și nu credeam în Dumnezeu, dacă ceva părea să mă convingă că totuși El există, întotdeauna alungam din minte acest gând. De ce? Dacă, într-adevăr, Dumnezeu exista, atunci-având în vedere cum trăiam-ceva îmi spunea că eram într-o mare încurcătură.” Starea de spirit a ascultătorilor săi s-a schimbat brusc. Zeci de conștiințe, la unison, au început să scrâșnească. Părea că temperatura din sală a crescut deodată din cauza tensiunii declanșate în spatele tuturor acelor chipuri acum crispate. Vorbitorul atinsese o coardă sensibilă. Acești studenți necreștini și, cu siguranță, deloc preocupați de Cele Zece Porunci, au simțit că viața lor nu era așa cum ar fi trebuit să fie din punct de vedere moral și, dacă totuși exista un Dumnezeu, aveau de dat seama pentru o mulțime de lucruri. Însă noi, creștinii, ar trebui să fim foarte familiarizați și în deplină armonie cu standardele morale ale lui Dumnezeu. Nu ar trebui să ne speriem când suntem confrunțați cu realitatea unui Dumnezeu moral, și aceasta datorită făgăduinței Evangheliei, Iudei sau dintre neamuri, când suntem puși față în față cu păcatul nostru, găsim refugiu în neprihănirea lui Hristos, care ne este oferită prin credință, „fără faptele Legii” (Romani 3:28). Când devenim în mod acut conștienți de păcatul nostru, putem apela la promisiunea din Romani 8:1 - „Acum dar, nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.” Iudeu sau dintre neamuri, nu contează. „Fără deosebire de vârstă, clasă socială, naționalitate sau privilegii religioase, toți sunt invitați să vină la El și să trăiască.” - Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, p. 346 (403)

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI - STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 Împărați 2-8

1. Ce I-a cerut Solomon lui Dumnezeu în vis, la Gabaon?
2. Câte pilde și cântări a compus Solomon?
3. Câți ani a durat zidirea templului și câți ani a durat zidirea casei lui Solomon?
4. Din cuvintele bune spuse de Dumnezeu lui Moise, câte au rămas neîmplinite?

Viața lui Iisus, capitolul 72

5. Ce se întâmplă cu acela care privește iubirea inegalabilă a Mântuitorului?

14 mai - 20 mai

Petru și Piatra

Textul de memorat: „*«Dar voi», le-a zis El, «cine ziceți că sunt?»» (Matei 16:15)*

„De atunci încolo, Isus a început să le spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât, și că a treia zi are să învieze” (Matei 16:21).

Noul Testament prezintă fără echivoc faptul că Isus avea să moară cu un scop. Când se întrezăreau în fața Lui umbrele crucii, Isus S-a rugat: „Acum, sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice: «Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta!»? Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta!” (Ioan 12:27). Așa era planul divin, conceput în mintea lui Dumnezeu chiar „mai înainte de veșnicii” (Tit 1:2, vezi și 2 Timotei 1:9).

Acesta este motivul pentru care Isus nu a spus simplu că avea să sufere mult, să fie ucis și apoi să învie a treia zi, ci El *trebuia* să treacă prin toate acestea. Având în vedere faptul că Dumnezeu nu Se schimbă, sfințenia Legii și realitatea libertății de alegere a omului, moartea Sa era singura cale prin care omenirea putea fi salvată de pedeapsa pentru călcarea Legii.

În această săptămână, vom continua să parcurgem istoria vieții lui Isus, deși ne vom opri în mod special asupra lui Petru și asupra reacției pe care a avut-o față de drumul pe care trebuia să-l urmeze Mântuitorul, către moartea plănuită „mai înainte de veșnicii”.

Duminică, 15 mai - Declarația lui Petru

Să ne imaginăm ce trebuie să se fi petrecut în mintea lui Petru, care fusese cu Isus aproape de la început, când vedea cum se derulează, unul după altul, tot felul de evenimente incredibile: vindecări, alungări de demoni, hrănirea mulțimilor, învățături uimitoare, învieri și umblarea pe apă. Ce întrebări, care reveneau mereu (cum ar fi: De ce a îngăduit El ca Ioan Botezătorul să aibă un sfârșit atât de umilitor?), trebuie să-l fi chinuit zi după zi, văzând lucruri pe care nimeni nu le mai văzuse niciodată, în toată istoria? În definitiv, Isus a fost Dumnezeu în trup omenesc și a trăit și le-a slujit oamenilor ca om (Galateni 4:4; Evrei 7:26; Isaia 9:6; Luca 2:10,11). Astfel, cei care erau în jurul Său, care trăiau alături de El și care erau ucenicii Săi, aveau parte de o mulțime de experiențe unice.

1. Citește Matei 16:13-17. De ce a deschis Isus acest subiect și ce implicații are răspunsul dat de Petru?

Declarația făcută de Petru: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu” (vers. 16) constituie unul dintre punctele centrale ale întregii Scripturi. Petru L-a numit „Hristosul”, Unsul, și, prin această mărturisire, a declarat (în mod corect) că Isus era Mesia, Cel care venise să împlinească făgăduințele legământului făcut mai întâi cu Avraam și apoi cu Israel (vezi Galateni 3:16).

Când Petru a spus despre Isus că este Hristosul, se aflau în Cezareea lui Filip, un teritoriu al neamurilor. În zilele precedente, Petru îl văzuse pe Isus Îngrijindu-Se nu doar de iudei, ci și de neamuri. Cu ajutorul Duhului Sfânt, Petru a recunoscut că Isus era ceva mai mult decât un simplu profet evreu, cum sugerau alții. Lucrarea Lui se extindea mult dincolo de cea făcută de Ioan Botezătorul, Ilie sau Ieremia. Într-adevăr, ea trebuia să cuprindă întreaga omenire; de aceea Isus se prezintă ca fiind „Fiul omului”, arătând că Se identifică personal cu toate ființele omenești. Așa cum arată Biblia mai departe, Petru avea încă multe de învățat despre Isus și despre caracterul cuprinzător și universal al lucrării pentru care venise.

Care sunt lucrurile pe care le-a făcut Isus în viața ta și despre care poți să dai mărturie înaintea oricui? De ce este bine să le ai mereu în minte și să le împărtășești și altora?

Luni, 16 mai - „Pe această piatră”

Imediat după curajoasa mărturisire de credință a lui Petru, declarația: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”, Isus îi dă lui Petru un răspuns.

2. Citește Matei 16:17-20. Ce i-a spus Isus lui Petru și cum trebuie să înțelegem aceste cuvinte?

Expresia „pe această piatră” a stârnit multe controverse în biserica creștină. Catolicii au interpretat că „piatra” se referea la Petru, susținând că Petru a fost primul papă. Totuși protestanții, pe bună dreptate, au respins această interpretare.

Dovezile biblice înclină clar în favoarea ideii că Piatra este Hristos însuși, nu Petru. În primul rând, în câteva locuri Petru se referă la Isus, și nu la sine, folosind simbolul pietrei (vezi Faptele 4:8-12; 1 Petru 2:4-8). În al doilea rând, în Biblie găsim imaginea în care Dumnezeirea este simbolizată prin piatră și, prin contrast, oamenii sunt descriși ca fiind slabi și nedemni de încredere. „Căci El știe din ce suntem făcuți, își aduce aminte că suntem țărână” (Psalmii 103:14). „Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor” (Psalmii 146:3). Așa cum scria și Ioan despre Isus, El „n-avea trebuință să-I facă ceva mărturisiri despre niciun om, fiindcă El însuși știa ce este în om” (Ioan 2:25). El știa, desigur, și ce era în Petru (Matei 26:34).

3. În contrast cu aceasta, ce ne spun textele următoare cu privire la cine este, de fapt, Piatra și pe cine este zidită biserica? 1 Corinteni 10:4; Matei 7:24,25; Efeseni 2:20.

„Cât de slabă părea biserica în vremea când Hristos a spus aceste cuvinte! Era numai o mână de credincioși, împotriva cărora urma să se ridice toată puterea demonilor și a oamenilor răi; cu toate acestea, urmașii lui Hristos nu trebuiau să se teamă. Întemeiați și clădiți pe Stânca puterii lor, ei nu puteau să fie doborâți.” - Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, p. 356 (413)

Care este experiența ta în ce privește fragilitatea și slăbiciunea ființelor omenești? Cum te pot ajuta aceste experiențe să te sprijini doar pe „Piatră”, pe „Stânca veacurilor”?

Mărti, 17 mai - O muștrare dură

4. Citește Matei 16:21-23. De ce, dintr-odată, Isus este atât de aspru cu Petru?

Problema lui Petru nu era aceea că încerca să-L protejeze pe Isus. De fapt, poate fără să-și dea seama, el încerca să-L conducă, să-I arate ce să facă și ce nu. Nu-L mai urma el pe Isus, ci Îl îndemna pe Isus să-l urmeze.

Isus i-a spus: „Înapoia Mea, Satano!” (vers. 23) deoarece, la fel ca Satana în pustie, Petru devenise o amenințare pentru misiunea lui Hristos.

Marcu 8:33 notează că, în timpul acestui schimb de cuvinte, Isus S-a întors și a privit spre ucenici. El venise să-i mântuiască. Nu voia să fie ispitit să facă altfel și, cu siguranță, nu chiar de către unul dintre ucenicii Săi, indiferent cât de bine intenționat ar fi crezut el că este.

Oricât de mult crescuse Petru în privința comportamentului său, încă încerca să controleze lucrurile, inclusiv în dreptul lui Isus. În acest sens, Petru nu se deosebea prea mult de un alt ucenic, Iuda, care încerca să-L conducă pe Isus și să-L determine să execute planurile lui, după cum gândea el că ar trebui să fie Mesia. Dar, spre deosebire de Iuda, Petru s-a pocăit adânc, a fost dispus să se lase corectat și a dorit să fie iertat.

5. Citește Matei 16:24-27. Ce vrea să spună Isus prin aceste cuvinte?

Noi trăim într-o societate care ne spune să ne urmăm visurile, să sacrificăm totul pentru ceea ce dorim. Dar Isus ne spune să facem exact opusul - El ne invită să renunțăm la visurile noastre și să I le încredințăm Lui. Petru și ucenicii învățau treptat ce este adevărata credință. Adevărata credință nu trebuie să fie aceea experiență captivantă, plină de entuziasm, în care urmărești să realizezi ceva ce dorești cel mai mult. Adevărata credință este aceea experiență dureroasă a *renunțării* la ceea ce-ți dorești cel mai mult. Când renunți la visurile tale, „îți pierzi viața”. Și, în același timp, o câștigi.

Care sunt câteva dintre lucrurile la care a trebuit să renunți pentru a-L urma pe Isus? Poate că la vremea aceea au părut atât de importante, dar acum, privind în urmă, cum îți se par?

Miercuri, 18 mai - Încurajare din cer

6. Citește Matei 17:1-9. De ce a fost atât de important acest moment și pentru Isus, și pentru ucenici?

Isus „locuise în cer, în mijlocul iubirii și într-o părtășie fericită, dar, pe pământul pe care-l crease, era singur. Acum, cerul își trimisese solii la Isus - nu îngerii, ci oameni care trecuseră prin suferințe și întristare și care puteau să simtă cu Mântuitorul în încercările vieții Sale pe pământ. Moise și Ilie fuseseră conlucrători ai lui Isus. Ei împărtășiseră dorința Lui de a-i mântui pe oameni. [...] Acești oameni, aleși mai presus de toți îngerii din jurul tronului, veniseră să stea de vorbă cu Isus despre suferințele Lui și să-L mângâie cu asigurarea simpatiei cerului. Subiectul convorbirii lor era nădejdea lumii, mântuirea tuturor ființelor omenesci.” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, p. 365 (422)

Cât de uimitor este că Isus, Fiul lui Dumnezeu, când a fost om a avut nevoie de mângâiere și de încurajare din partea acestor oameni care cunoscuseră ei înșiși ce înseamnă suferința și descurajarea. Luca relatează că ei I-au vorbit despre „sfârșitul Lui, pe care avea să-l aibă în Ierusalim” (Luca 9:31 - în traducerea NKJV: „Sfârșitul Lui, pe care avea să-l împlinească la Ierusalim”) - o dovadă în plus că moartea lui Isus era necesară pentru mântuirea omenirii. Fiind atât de mult în joc, nu este de mirare că Tatăl a văzut că era nevoie și a trimis această încurajare.

În același timp, pe lângă tot ce văzuseră și auziseră deja, Petru, Iacov și Ioan aveau să primească și alte dovezi pentru a crede. Glasul care s-a auzit din nor trebuie să fi fost încurajator pentru ei, din moment ce trecuseră peste teama inițială. Cât de relevant este și faptul că Matei menționează că „Isus S-a apropiat, S-a atins de ei și le-a zis: «Sculați-vă, nu vă temeți!», (Matei 17:7). În ciuda a tot ce urma să sufere foarte curând, Isus îi mângâie și îi încurajează pe ucenici.

Indiferent cine suntem sau cât de puternice sunt credința și angajamentul nostru, toți avem nevoie, uneori, să fim încurajați. Pe cine crezi că ai putea să încurajezi chiar acum?

Joi, 19 mai - Isus și taxa pentru templu

7. Citește Matei 17:24-27. Ce învățăm din acest episod din viața lui Isus?

Deși tuturor iudeilor li se cerea să plătească taxa pentru templu, preoții, leviții și rabinii erau scutiți. Așadar, această întrebare, dacă Isus plătea taxa sau nu, era și o capcană.

Ellen G. White scrie că Petru a pierdut atunci ocazia de a da mărturie pentru autoritatea absolută a lui Hristos. „Prin răspunsul său că Isus va plăti taxa, el a întărit de fapt părerea greșită pe care preoții și conducătorii căutau să o răspândească. [...] Dacă preoții și leviții erau scutiți datorită legăturilor cu templul, cu atât mai mult Acela pentru care templul era casa Tatălui Său.” - *Viața lui Isus*, p. 373 (433)

Putem învăța multe din răspunsul atât de îngăduitor dat de Isus lui Petru, în loc să-l umilească, Isus îi explică blând unde greșise. Mai mult decât atât, Isus Se adaptează în mod creativ la calea aleasă de Petru. În loc să plătească pur și simplu taxa - recunoscând prin aceasta că avea obligația să o plătească - Isus obține banii de taxă din altă parte: din gura unui pește.

Această minune este cu totul neobișnuită - este singura dată când Isus face o minune aparent în beneficiul Său. Dar El nu a făcut minunea aceasta ca să Se ajute pe sine, ci pentru a le demonstra tuturor că avea autoritate nu doar asupra templului, ci și asupra a tot ce crease. Din perspectiva omenească, nu putem înțelege nici pe departe cum a făcut Isus această minune. După tot ce văzuse Petru până atunci, îți poți imagina ce trebuie să fi fost în mintea lui când și-a aruncat undița în apă, a prins primul pește și a găsit în gura lui exact suma necesară pentru a plăti taxa templului? (Vezi Isaia 40:12-17.)

Chiar dacă nu era nevoie ca Isus să plătească taxa pentru templu, El a făcut acest lucru pentru a evita o controversă inutilă. Ce putem învăța de aici cu privire la modul în care putem gestiona situațiile încordate, mai ales atunci când în dispută nu sunt lucruri importante?

Vineri, 20 mai - Un gând de încheiere

Relatarea episodului în care Isus i-a spus lui Petru să scoată banii, exact suma necesară, din gura primului pește pe care l-a prins este extraordinară. Unii cercetători ai Bibliei au încercat să argumenteze că nu este adevărată, că este doar o poveste, folclor inventat pentru a sublinia o anumită idee și nimic mai mult. Desigur, aceasta este o explicație total nepotrivită (de fapt, nici nu este o explicație). Spre deosebire de alte minuni - de exemplu, vindecarea bolnavilor, a orbilor, învierea morților, hrănirea mulțimii flămânde - aceasta este de o cu totul altă natură. În Biblie mai sunt menționate securea care plutește (2 împărați 6:2-7), lâna udă pe pământul uscat și lâna uscată pe pământul ud (Judecătorii 6:36-40), așadar nu este ceva cu totul neobișnuit în Scriptură. De ce nu i-a dat Isus pur și simplu bani lui Petru ca să plătească taxa, în loc să facă o asemenea minune ca să rezolve o problemă relativ mică? Textul nu spune. Însă lecția aceasta ne arată incredibila putere a lui Dumnezeu, care nu ar trebui să ne surprindă. În definitiv, tot timpul vedem dovezi ale puterii Sale incredibile. Chiar existența noastră, atât de mică în comparație cu cosmosul vizibil, este tot o manifestare uimitoare a puterii lui Dumnezeu. Dacă El poate face toate acestea, o anume monedă pusă în gura unui anumit pește nu a fost mare lucru. Deși scrisă în alt context, afirmația lui Pavel este foarte potrivită: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!” (Romani 11:33). Relatarea lui Matei este doar o altă manifestare a acestui adevăr.

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 Împărați 9-15

1. Ce valoare avea argintul pe vremea lui Solomon?
2. Cine a făcut ca inima lui Solomon să nu fie în totalitate a Domnului?
3. De unde proveneau preoții care au slujit pe vremea lui Ieroboam?
4. Ce decizie a luat Asa în legătură cu mama lui, din cauză că ea îi făcuse un idol zeiței Astartea?

Viața lui Iisus, capitolul 73

5. De ce atitudine a poporului Său este decepționat Dumnezeu?

21 mai - 27 mai

Idolii din suflet

Textul de memorat: „În clipa aceea, ucenicii s-au apropiat de Isus și L-au întrebat: «Cine este mai mare în Împărăția cerurilor?»” (Matei 18:1)

Ca oameni, noi suntem produsul mediului și al societății în care trăim. Acestea ne modelează valorile, convingerile și atitudinile. Nu este același lucru dacă ai crescut într-o zonă metropolitană sau într-un sat lipsit de apă curentă - societatea și mediul în care te dezvolti au contribuit în mare măsură la formarea ta, au modelat omul care ești astăzi. Și chiar dacă ai posibilitatea să mergi într-un nou mediu, cel în care ai crescut și-a lăsat asupra ta o amprentă pe care o vei purta până la sfârșitul vieții.

Din nefericire, într-o anumită măsură, majoritatea mediilor sociale și a culturilor acționează împotriva principiilor împărăției lui Dumnezeu. În definitiv, trăim într-o lume decăzută și, adesea, valorile, principiile morale și obiceiurile ei reflectă starea aceasta de decădere. Ce altceva ar putea să reflecte? Dar nouă ne este destul de greu să vedem acest lucru, deoarece suntem cufundați adânc în cultura noastră și în mediul nostru de viață.

Lucrarea pe care o face Dumnezeu în inima noastră este, printre altele, aceea de a ne descoperi valorile, principiile morale și standardele împărăției Sale. Așa cum vom vedea în această săptămână, adeseori aceste valori, principii morale și standarde diferă mult de cele ale societății în care ne-am născut și în care am fost educați. Ucenicii au avut de învățat aceste lecții și trebuie să le învățăm și noi.

Duminică, 22 mai - Măreția smereniei

Cine nu aspiră la măreție? Cu alte cuvinte, cine nu vrea să fie măreț sau să facă lucruri importante? Dorința aceasta de excelență nu izvorăște întotdeauna din egoism, din înălțare de sine sau din aroganță. Ea poate însemna pur și simplu să faci tot ce poți mai bine în orice întreprinzi sperând că, poate, ceea ce faci va aduce binecuvântare asupra altora. (Vezi Eclesiastul 9:10.)

Problema este însă cum definim măreția. Cât de ușor este ca mintea noastră omenească, limitată, să înțeleagă acest concept într-un mod care să difere enorm de perspectiva lui Dumnezeu!

1. Citește Matei 18:1-4. Conform celor spuse de Isus, în ce anume constă adevărata măreție și cum o putem avea?

Pentru a defini adevărata măreție, Isus a chemat la El un copilaș și a spus: „Oricine se va smeri ca acest copilaș va fi cel mai mare în împărăția cerurilor” (vers. 4). Isus nu vorbea despre a fi un mare predicator, un mare om de afaceri sau chiar un mare filantrop. În ochii lui Dumnezeu, măreția este dată de ceea ce suntem de ce este în sufletul nostru, nu de ceea ce facem, ce se vede, deși, fără îndoială, ce suntem va influența faptele noastre.

Să remarcăm că Isus definește măreția altfel decât o definesc cei mai mulți dintre oameni. În definitiv, ce om se trezește într-o dimineață hotărât ca, în viața lui, măreția dorită să fie de fapt smerenia unui copilaș? Ni se pare ciudat să aspirăm la așa ceva, dar se întâmplă astfel doar pentru că suntem atât de afectați, de contaminați, de principiile, de ideile și de concepțiile lumii.

Ce înseamnă să fii smerit ca un copilaș? Unul dintre indiciile umilinței este ascultarea - să pui Cuvântul lui Dumnezeu mai presus de voința ta. Dacă ai ajuns pe o cale greșită, asta se întâmplă din cauză că te afli pe calea ta. Soluția este simplă: smerește-te și întoarce-te pe calea lui Dumnezeu, prin ascultare de Cuvântul Său. Adesea, viața și pieirea nu sunt departe una de cealaltă. Diferența o face smerenia.

Care sunt alte câteva atitudini și idei pe care le păstrăm doar din cauza legăturii noastre cu lumea, atitudini și idei care sunt în conflict cu Scriptura, Cuvântul lui Dumnezeu? Prezintă-ți răspunsul în cadrul grupei, în Sabat.

Luni, 23 mai - Măreția iertării

Una dintre consecințele teribile ale căderii în păcat se vede în relațiile interpersonale. De la Adam, care a încercat să dea vina pe Eva pentru păcatul lui (Geneza 3:12), și până astăzi, rasa umană a fost devastată și degradată de conflictele dintre oameni. Din nefericire, conflicte nu sunt doar în lume, ci și în biserică.

2. Citește Matei 18:15-20. De ce ne este atât de greu să punem în practică ce a spus Domnul Isus în acest pasaj?

Să fim sinceri: este mai ușor să mergi pe la spatele cuiva și să te plângi de acea persoană decât să mergi direct la ea și să tratezi problema. Exact acesta este motivul pentru care nu facem așa, în ciuda învățaturii Domnului. Isus ne învață să mergem direct la cel care ne-a făcut rău și să încercăm să refacem relația. Dacă acea persoană nu este receptivă, ni se dau instrucțiuni suplimentare.

„Căci, acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18:20). Să ținem seama și de context: aici este vorba despre muștrarea și recuperarea unei persoane care a greșit. (Noi avem tendința de a lărgi aplicabilitatea acestui verset.)

Isus spune că Duhul Sfânt este prezent atunci când un mic grup încearcă să recupereze un credincios. Aceasta este minunata lucrare a răscumpărării. Și ea începe cu a face în umilință tot ce trebuie făcut și a vorbi direct cu persoana care te-a rănit. Acesta este un alt exemplu de măreție.

3. Citește Matei 18:21-35. Ce aspect esențial subliniază Isus aici?

Când spune să iertăm „de șaptezeci de ori câte șapte”, Isus vrea să spună, de fapt, că noi nu trebuie să încetăm vreodată să iertăm pe cineva. Isus este foarte ferm în ceea ce privește nevoia iertării nu doar pentru binele celorlalți, ci și pentru noi înșine. Urmărește cât de clară este parabola pe care a spus-o pentru a sublinia acest lucru. Noi putem fi iertați pentru o mulțime de lucruri - aceasta este esența Evangheliei, iertarea (vezi Exodul 32:32; Faptele 5:31; Coloseni 1:14); dar, dacă, la rândul nostru, nu-i iertăm pe ceilalți așa cum am fost iertați de Dumnezeu, vom suporta consecințe teribile.

De ce ar trebui să-i iertăm pe alții? Ce anume ne dă putere să iertăm?

Mărti, 24 mai - Idolii din suflet

4. Citește Matei 19:16-30. Ce lecții putem învăța din această relatare?

Deși nu ni se dau prea multe amănunte despre bărbatul acesta, putem să observăm câteva aspecte care ies în evidență. Era bogat, era un conducător (vezi Luca 18:18) și se pare că păzea Legea lui Dumnezeu cu meticulozitate. Dar ne putem da seama că el însuși simțea că din viața sa lipsea ceva. Ne amintește oarecum de istoria vieții lui Martin Luther: deși la exterior era un călugăr pios, în sufletul lui era nemulțumit de viața spirituală pe care o ducea și se lupta cu incertitudinea mântuirii. Acești oameni simțeau că marea prăpastie dintre ei și Dumnezeu nu putea fi umplută cu faptele lor.

„Conducătorul acesta punea foarte mare preț pe propria neprihănire. El nu se gândea că într-adevăr i-ar lipsi ceva, dar tot nu era pe deplin mulțumit. El simțea că mai lipsește ceva. Nu s-ar fi putut ca Isus să-l binecuvânteze și pe el cum îi binecuvântase pe copii și să satisfacă lipsa din sufletul său?” - Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, p. 444 (518)

Unii oameni ar putea susține că, în acest pasaj biblic, Isus afirmă că putem primi viața veșnică pe baza faptelor noastre bune. În definitiv, în Matei 19:17, Isus spune: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.” Dacă acesta ar fi singurul text pe această temă, am putea să-l folosim ca argument. Dar prea multe alte texte, în special în scrierile lui Pavel, declară că Legea nu mântuiește, ci doar ne arată nevoia de mântuire (vezi Romani 3:28; Galateni 3:21,22; Romani 7:7). Aici, Isus îl conduce pe acest om să-și dea seama că avea nevoie de mai mult decât faptele pe care le amintise. La urma urmei, dacă ar fi fost posibilă mântuirea doar prin păzirea Legii, atunci el ar fi fost deja mântuit, din moment ce o păzea cu conștiinciozitate. Evanghelia trebuie să străpungă inima, să ajungă chiar la idolii din suflet, și orice lucru la care ținem și care este o piedică în calea relației noastre cu Dumnezeu trebuie să plece de-acolo. În acest caz, a fost iubirea de bani. Isus vede cât de greu este ca un om bogat să fie mântuit; și totuși, la puțin timp după acest dialog, Luca relatează un caz în care s-a întâmplat chiar acest lucru (vezi Luca 19:1-10).

Ce lucruri din viața ta personală constituie obstacole în calea mântuirii? Ce vei face în privința aceasta?

Miercuri, 25 mai - Răsplata celui credincios

5. Ce s-a întâmplat chiar după incidentul cu conducătorul bogat? Matei 19:27

Textul nu ne spune ce a generat această întrebare, dar ea s-ar fi putut ridica ușor ca reacție directă la îndepărtarea de Isus a aceluia om bogat. Petru pare să insinueze că, spre deosebire de acest om și de alții, care fie L-au respins pe Isus, fie au stat cu El un timp și apoi L-au părăsit, el și ceilalți ucenici renunțaseră la tot pentru El. Ei îi rămăseseră credincioși chiar cu prețul unor sacrificii mari. Astfel, întrebarea este: *Noi ce vom primi în schimb?*

Din perspectiva noastră de astăzi, s-ar putea să privim această întrebare ca pe o altă dovadă a împietririi inimii și a sărăciei spirituale a ucenicilor. Pe de altă parte, ce este greșit la o întrebare ca a lui Petru? De ce nu ar fi trebuit să dorească să știe ce avea să obțină urmându-L pe Isus?

Viața pe pământ este grea, chiar și pentru cei care o duc cel mai bine. Toți suntem supuși traumelor, dezamăgirilor și durerii existenței noastre degradate. În anii 1800, Giacomo Leopardi, poet și gânditor italian, a scris despre nefericirea generală a ființelor omenești că „atâta timp cât omul simte viața, simte și neplăcere și durere”.

Viața este adesea o luptă și, în lumea aceasta, binele nu egalează întotdeauna răul. Astfel, întrebarea lui Petru este cât se poate de logică. Pentru că viața este grea, ce avantaje vom avea dacă îl urmăm pe Isus? La ce ne-am putea aștepta făcând acest angajament pe care ni-l cere Isus?

6. Cum a răspuns Isus la această întrebare? Matei 19:28 - 20:16

Să observăm că Isus nu l-a muștrătat pe Petru pentru egoism sau ceva de felul acesta. Mai întâi, i-a dat un răspuns foarte direct și apoi a spus parabola cu muncitorii și salariile lor. Chiar dacă, de-a lungul secolelor, s-au iscat multe dispute cu privire la semnificația acestei parabole, ideea de bază este clară: vom primi de la Isus ce a promis El că ne va da.

Dacă te-ar întreba cineva: „Ce vei obține dacă îi slujești lui Isus?” ce i-ai răspunde?

Joi, 26 mai - „Putem!”

Pentru a înțelege relatarea din Matei despre Iacov și Ioan (și mama acestor ucenici), trebuie să citim mai întâi Luca 9:51-56. Evenimentul relatat aici a avut loc atunci când Isus și ucenicii Săi au plecat pentru prima dată spre Ierusalim, chiar cu câteva zile înainte ca Iacov și Ioan să ceară să stea la stânga și la dreapta lui Isus în împărăție.

7. Citește Luca 9:51-56 și Matei 20:20-27. Ce ne descoperă cererea celor doi frați despre motivația lor și despre starea lor spirituală?

Iacov și Ioan, Fiii tunetului, încă erau mai preocupați de viitorul lor decât de mântuirea celor din jur, chiar și după ce fuseseră trimiși să evanghelizeze zonele din împrejurimi. Într-un anume sens, episodul acesta are ceva comun cu cel în care Petru a întrebat ce aveau să câștige dacă îl urmau pe Isus.

Să urmărim cu atenție răspunsul lui Isus de aici: „Nu știți ce cereți. Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?” (Matei 20:22). Cu alte cuvinte, ca să te identifice cu slava viitoare a lui Isus înseamnă ca, mai întâi, să te identifice aici cu suferința și cu moartea Lui, ceva ce ei nu anticipau și pentru care nu erau pregătiți. Răspunsul lor imediat, „Putem!” (vers. 22), arată că nu înțelegeau despre ce vorbea Isus, despre ce voia să îi avertizeze. Dar aveau să afle.

Aici este prezentat un contrast interesant, la care trebuie să ne gândim și în dreptul nostru. Așa cum am văzut în studiul de ieri, dacă îl urmăm pe Isus, ne-au fost promise lucruri minunate, chiar „viața veșnică” (Matei 19:29). În același timp însă, Biblia arată clar că, în această lume, a-L urma pe Isus implică renunțări și sacrificii. Chiar Isus i-a spus mai târziu lui Petru că avea să moară ca martir (vezi Ioan 21:18, 19). În decursul istoriei (și chiar astăzi), mulți credincioși au plătit un preț mare pentru că L-au urmat pe Isus. Oricum, oricât ar fi de mare prețul, tot este prea mic în comparație cu ceea ce ni se oferă în schimb.

Ce implicații a avut, în viața ta, faptul că L-ai urmat pe Isus?

Vineri, 27 mai - Un gând de încheiere

De-a lungul secolelor, unii oameni au adus argumente pentru „legea naturală”. Deși apare în diferite forme, în esență, ideea este că putem să extragem din lumea naturală principiile morale care să ne călăuzească acțiunile. Într-un anumit sens, ca niște creștini care credem că natura este „a doua carte” a lui Dumnezeu, putem accepta că există ceva adevăr în această afirmație - vezi ce spune Pavel în Romani 1:18-32 despre oamenii care au aflat despre Dumnezeu din lumea naturală. Însă nu putem uita că această lume este căzută în păcat, degradată, și că, la rândul nostru, o privim cu o minte degradată, coruptă. Așadar, este posibil să luăm din natură lecții morale greșite. De exemplu, una dintre cele mai luminate minți omenești din Antichitate, filosoful grec Aristotel, a susținut sclavia pe baza înțelegerii greșite a naturii. El considera că natura descoperă două clase de oameni, dintre care una este „inferioară celeilalte [...], așa cum [...] un animal îi este inferior omului”. Astfel, pentru această clasă, „o viață de supunere și de sclavie este un avantaj”, lată doar unul dintre numeroasele exemple care arată că principiile, valorile și ideile lumești pot să fie în conflict cu cele ale împărăției lui Dumnezeu - acesta fiind și motivul pentru care, indiferent în ce mediu ne-am născut și am crescut, avem nevoie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu pentru a lua din el valorile și principiile morale care să ne conducă viața. Nimic altceva nu este, în sine, demn de încredere.

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 împărați 16-22

1. Pe vremea cărui împărat a fost zidit iarăși Ierihonul și de către cine?
2. Cum a caracterizat văduva din Sarepta cuvântul lui Dumnezeu rostit de Ilie?
3. Cum i-a caracterizat Dumnezeu pe cei șapte mii de bărbați care îi rămăseseră credincioși?
4. Cum i s-a adresat Ahab lui Ilie, cum l-a numit în episodul cu via lui Nabot?

Viața lui Iisus, capitolul 74

5. De ce a stat Iuda plin de îndrăzneală și sfidător în fața lui Isus?

28 mai - 3 iunie

Isus în Ierusalim

Textul de memorat: „Isus le-a zis: «N-ați citit niciodată în Scripturi că: «Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru și este minunat în ochii noștri»?»” (Matei 21:42)

În Matei 20:27,28, Isus a spus: „Și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” Iată-L pe Isus, Dumnezeu cel veșnic, Cel care a creat toate lucrurile, cum a trăit aici, pe pământ, o viață de serv, slujind nevoilor celor pierduți, bolnavi, nevoiași, și multora dintre cei care continuau să-L disprețuiască și să-L batjocorească. O asemenea renunțare la sine și o asemenea abnegație sunt greu de înțeles!

Dar oricât de incredibilă este dispoziția Sa de a sluji, minunea merge și mai departe, deoarece El, Dumnezeu cel veșnic, stă acum în fața scopului declarat al venirii Sale aici - acela de a-Și da viața „ca răscumpărare pentru mulți”. Acesta este punctul culminant, jertfa Fiului lui Dumnezeu, o taină la care „chiar îngerii doresc să privească” (1 Petru 1:12).

Studiul din această săptămână se ocupă de câteva evenimente majore din viața lui Iisus și câteva învățături importante ale Mântuitorului, atunci când a venit la Ierusalim, nu ca să fie încoronat ca rege pământesc, așa cum doreau și sperau mulți, ci ca să Se facă „păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21).

Duminică, 29 mai - Profeții împlinite

După cei șaptezeci de ani de robie în Babilon, iudeii au început să se întorcă la Ierusalim. Erau entuziasmați de rezidirea templului, dar, când a fost pusă fundația, cei care își aminteau de măreția Templului lui Solomon și-au dat seama că acest al doilea templu nu avea să fie nici măcar pe aproape la fel de frumos. Ei „plângeau tare” (Ezra 3:12).

Oamenii au primit o încurajare neașteptată din partea a doi bărbați care se aflau în mijlocul lor: un profet bătrân, pe nume Hagai, și unul tânăr, pe nume Zaharia. Hagai i-a reamintit poporului că adevărata slavă a Templului lui Solomon nu venea din ceea ce regele însuși sau vreun alt om adusese în el. *Era Templul lui Dumnezeu.*

1. Ce a profetizat Hagai? Hagai 2:6-9

2. Ce a spus Zaharia? Zaharia 9:9

3. Compară cele două profeții cu Matei 21:1-11. Care sunt elementele care dovedesc că episodul relatat de Matei a împlinit aceste profeții?

„Hristos a urmat obiceiul iudeilor în ce privește intrarea împărătească. Animalul pe care călărea era acela pe care călăreau regii lui Israel, iar profeția prevestise că în felul acesta trebuia să vină și Mesia în împărăția Sa. De-abia S-a așezat pe mânz și un puternic strigăt de triumf a umplut aerul. Cei din mulțime îl onorau ca pe Mesia, împăratul lor. De astă dată, Isus a primit omagiul pe care nu-l îngăduise niciodată mai înainte, iar ucenicii au văzut în aceasta o dovadă că fericita lor nădejde urma să se împlinească și îl vor vedea așezat pe tron. Oamenii din mulțime erau convinși că ceasul eliberării lor este aproape. În Imaginație, vedeau oștirile romane izgonite din Ierusalim și Israel ajuns din nou o națiune independentă.” - Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, p. 487 (570)

Mereu și mereu vedem cum Scriptura se împlinea, și totuși poporul nu înțelegea. Care era cauza?

Luni, 30 mai – Isus în templu

După căderea omului în păcat, jertfele animale au fost mijlocul pe care l-a ales Dumnezeu pentru a-i explica lumii planul mântuirii prin har, prin credința în Mesia care urma să vină (Romani 4:13-16). Găsim dovada în Geneza 4, în istoria lui Cain și a lui Abel și a tragediei care a avut legătură cu închinarea (vezi și Apocalipsa 14:7-12).

Când l-a numit pe Israel poporul Său ales, „o împărăție de preoți și un neam sfânt” (Exodul 19:6), Dumnezeu a instituit și serviciile de la sanctuar, ca o explicație a mântuirii. Prin tabernaculul din pustie, prin Templul lui Solomon și prin templul zidit după întoarcerea din Babilon, Evanghelia a fost descoperită prin simbolurile care existau în serviciile de la sanctuar.

Dar, deși fuseseră statornicite de Dumnezeu, templul și ritualurile desfășurate în el erau conduse de oameni degradați de păcat și, din această cauză, corupția a apărut chiar în cadrul serviciilor sacre pe care Dumnezeu le instituisese ca să-Și descopere dragostea și harul față de o lume căzută.

În timpul lui Isus, lucrurile ajunseseră atât de pervertite de lăcomia și de avariția preoților (chiar cei cărora le fusese încredințată administrarea slujbelor!), încât „în ochii oamenilor, sfințenia serviciului de jertfă fusese în mare parte distrusă”. - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, p. 503 (590)

4. Cum Și-a justificat Domnul Isus acțiunea de izgonire a vânzătorilor din curtea templului? Matei 21:12-17

Ca în multe alte locuri, Isus a citat Scriptura pentru a-Și justifica acțiunile, o dovadă în plus că noi, ca urmași ai Domnului, trebuie să facem din Biblie punctul central al întregii noastre perspective asupra lumii și al sistemului nostru moral.

Pe lângă citarea Scripturii, El a vindecat prin minuni orbi și infirmi de tot felul. Toate acestea au constituit o dovadă puternică a naturii și a misiunii Sale divine. Cât de tragic este că tocmai aceia care ar fi trebuit să fie cei mai sensibili și mai deschiși față de aceste dovezi au luptat cu cea mai mare înverșunare împotriva Lui! Temându-se să nu-și piardă comoara pământească și statutul de „administratori” și de „gardieni” ai templului, mulți au pierdut tocmai lucrul către care arătau serviciile de la templu: mântuirea prin Isus.

Cum ne putem asigura că nu lăsăm ca dorința noastră de a câștiga sau de a păstra ceva aici, pe pământ, fie chiar și ceva bun, să pună în pericol ceea ce contează cu adevărat: viața veșnică prin Isus?

Mărti, 31 mai - Blestemarea smochinului

Curățirea templului a fost un act de compasiune din partea lui Isus. Vânzarea și cumpărarea animalelor se făcea în curtea neamurilor, iar Isus dorea ca templul, Casa Lui, să fie un loc de rugăciune și de închinare pentru toate popoarele.

Dar curățirea templului a fost și un act de judecată. Preoții care conduceau serviciile de la templu rataseră ocazia de a binecuvânta toate popoarele; ziua judecării lor era aproape. Dacă, după tot ce făcuse Isus pentru a-și arăta misiunea divină, acești oameni încă refuzau să-L accepte, ce altceva putea să urmeze, decât să culeagă roadele jalnicei lor alegeri?

5. Citește Matei 21:18-22. Ce legătură există între blestemarea smochinului și curățirea templului?

Isus a blestemat smochinul ca o parabolă practică referitoare la mulți dintre conducătorii națiunii iudaice care secerau definitiv și irevocabil ce semănasera. Însă nu trebuie să uităm că această parabolă nu se referea la toți liderii religioși. Scriptura spune că „o mare mulțime de preoți veneau la credință” (Faptele 6:7). Cu toate acestea, la fel ca smochinul neroditor, nici slujirea preotească de la templu nu aducea niciun rod și avea să fie desființată în curând.

Blestemarea smochinului și cuvintele aspre ale lui Isus trebuie să îi fi șocat pe ucenici, care încă încercau să învețe lecțiile compasiunii și acceptării pe care învățătorul li le exemplifica în întreaga Sa lucrare. Isus declarase că El a venit nu să judece lumea, ci să o mântuiască; același Isus afirmase că „Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască”. Fiecare cuvânt și fiecare faptă din activitatea Sa pe pământ au fost dedicate recuperării omenirii căzute, au avut ca scop să-i îndrepte pe oameni către speranța și făgăduința unei vieți noi în El. Astfel, faptul că El a acționat și a vorbit cu atâta asprime, cu o asemenea fermitate, i-a surprins, acesta fiind și motivul pentru care Matei a scris că „s-au mirat” de ce făcuse El.

Presupunând că Domnul Isus ar intra astăzi în biserica ta, ce anume crezi că ar dezaproba atât de ferm cum a făcut când a fost la Templul din Ierusalim?

Miercuri, 1 iunie - „Piatra lepădată de zidari”

Dacă ai mai avea de trăit doar câteva zile, ce ai face cu ele? Unul dintre lucrurile pe care le-a făcut Isus a fost acela de a spune pilde și învățături care să producă un impact profund asupra ascultătorilor Săi.

6. Citește Matei 21:33-46. Pe cine reprezintă fiecare dintre următoarele personaje:

Gospodarul:

Vierii:

Robii:

Fiul:

Să remarcăm că Isus citează din Psalmii 118:22,23. Citând profeția pietrei refuzate, Hristos Se referea la un episod din Istoria lui Israel. Incidentul era legat de construirea primului templu. Când a fost ridicat Templul lui Solomon, pietrele imense pentru ziduri și pentru fundație au fost pregătite în întregime în carieră. După ce au fost aduse la locul construcției, nu a mai fost folosită nicio unealtă pentru a se lucra asupra lor și nu s-a auzit niciun sunet de ciocan sau de daltă. Constructorii nu au avut altceva de făcut decât să le așeze în poziția potrivită. Pentru fundație, a fost pregătită o piatră de o mărime și formă neobișnuite. Dar muncitorii nu au găsit niciun loc în care să fie potrivită și nu au acceptat-o. Îi deranja faptul că le stătea în drum, nefolosită. A rămas multă vreme o piatră aruncată, respinsă.

„Dar, când au ajuns la zidirea colțului, meșterii au căutat o piatră destul de mare și rezistentă și de o formă potrivită, care să ocupe tocmai locul acela și să suporte marea povară care urma să apese asupra ei. [...] În cele din urmă, atenția le-a fost atrasă de piatra lepădată atâta vreme. [...] Piatra a fost acceptată, dusă la locul destinat și s-a văzut că era potrivită exact pe locul acela.” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, p. 510 (598)

7. Citește din nou Matei 21:44. Care sunt cele două moduri diferite de a interacționa cu „piatra”? Ce înseamnă fiecare? Care este deosebirea esențială dintre ele? Vezi și Psalmii 51:7 și Daniel 2:34.

Joi, 2 iunie - Parabola nunții fiului de împărat

Vestea cea bună a Bibliei este că suntem creați de un Dumnezeu iubitor, care a pregătit pentru toți o cale de a ieși din mizeria păcatului și a morții, prin jertfa lui Isus pe cruce. Aceasta este tema care apare, într-un fel sau în altul, pe întreg parcursul Bibliei. O putem vedea și aici, în următoarea parabolă spusă de Isus.

8. Citește Matei 22:1-15. Ce ne învață această parabolă cu privire la mântuirea prin credință?

Oricât de aspru ar putea să pară mesajul acestei parabole, este important să ne amintim că aici este vorba de viață și de moarte, viața veșnică sau distrugerea veșnică pentru fiecare om. Ce altceva ar putea fi mai important?

Când privim jertfa Mântuitorului, când vedem cât L-a costat pe Dumnezeu să asigure mântuirea omenirii, ar trebui să putem înțelege adâncimea acestui subiect. Vorbim despre una dintre Persoanele Dumnezeirii veșnice care a luat asupra Sa toată mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului. Nu poate exista ceva mai serios și mai important. Dacă aceasta este o temă pe care o vom studia de-a lungul veșniciei, nu este de mirare că acum ne este atât de greu să o înțelegem.

De aceea parabola este prezentată în cuvinte atât de categorice, care nu lasă loc pentru ambiguități. Dumnezeu a pregătit totul pentru ca oricine să poată lua parte la „ospățul nunții Mielului” (vezi Apocalipsa 19:7); prin har, a fost asigurat tot ce era necesar, dar nicio parabolă nu ar putea să arate cât a costat cu adevărat. Oricum, era destul de rău că toți cei invitați inițial la nuntă și-au văzut mai departe de treburile lor „fără să le pese”, dar unii chiar i-au atacat pe cei trimiși să le adreseze onoranta invitație. De aceea nu trebuie să ne mire finalul atât de categoric.

9. Care este semnificația „hainei de nuntă” din această parabolă? Vezi și Apocalipsa 19:8.

Haina reprezintă caracterul lui Hristos, o neprihănire care se manifestă în viața și în faptele celor sfinți. Omul fără haină îi reprezintă pe creștinii cu numele, care pretind privilegiile harului și ale mântuirii fără să fi lăsat ca Evanghelia să le transforme viața și caracterul. Dumnezeu a pus la dispoziție totul pentru cei care acceptă invitația.

Vineri, 3 iunie - Un gând de încheiere

La 9 octombrie 2011, ziarul londonez The Guardian publica următoarea știre: „O femeie a stat moartă în apartamentul ei timp de trei ani: scheletul lui Joyce a fost găsit pe canapea, cu televizorul încă funcționând.” Moartă în apartament și, timp de trei ani, nimeni să nu-i simtă lipsa?!? Nimeni să nu o sune, să nu o caute? Cum a fost posibil lucrul acesta, mai ales în era comunicațiilor aproape fără limite? Când a fost dată pentru prima dată, știrea a devenit internațională, deși cei mai uluiți au fost londonezii.

Și totuși, fără speranța și promisiunea Evangheliei, a mântuirii care a costat atât de mult, noi toți suntem condamnați la aceeași uitare ca sărmana femeie din Londra. Dar situația este chiar mai rea, deoarece nu va fi nimeni care să ne găsească sau să ne deplângă lipsa nu trei ani, ci nici după trei milioane de ani. Unii oameni de știință susțin că, mai devreme sau mai târziu, întregul cosmos se va stinge și va muri în ceea ce a fost numit „moartea energetică a cosmosului”, sau „refacerea echilibrului energetic al cosmosului”. Totuși jertfa Mântuitorului ne spune că această concepție este greșită; în locul uitării veșnice, noi avem promisiunea vieții veșnice într-un cer nou și pe un pământ nou. Având o perspectivă atât de minunată, cum putem învăța să nu îngăduim în viața noastră nimic care ar putea să ne împiedice să obținem darul oferit prin Isus?

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Împărați 1-7

1. Ce a cerut Elisei de la Ilie cu ocazia înălțării la cer?
2. Câți oameni au fost hrăniți de Elisei cu douăzeci de pâini de orz și spice noi?
3. Ce i-a spus Elisei împăratului să le facă soldaților sirieni aduși în Samaria?
4. Cum a pus Domnul pe fugă tabăra sirienilor?

Viața lui Isus, capitolul 75

5. Cum am putea să-L tăgăduim pe Isus la fel cum L-a tăgăduit Petru în sala de judecată?

4 iunie - 10 iunie

Evenimentele ultimelor zile

Textul de memorat: „*Oricine se va înălța va fi smerit; și oricine se va smeri va fi înălțat.*” (Matei 23:12)

A doua venire a lui Isus constituie punctul culminant al credinței creștine. Prima Sa venire și moartea pe cruce erau esențiale pentru cea de-a doua. Cele două sunt inseparabil legate, dacă nu în timp, cu siguranță în scop - răscumpărarea omenirii și încheierea mării lupte. Prima venire este un fapt împlinit, a avut loc și și-a îndeplinit rostul, iar acum o așteptăm cu dor și cu nerăbdare pe a doua.

În această săptămână, vom studia raportul biblic din Matei 23, cu apelul final al lui Isus, adresat unora dintre conducătorii iudei, de a se pocăi și a-L primi pe El, singura lor speranță de mântuire. Apoi, în Matei 24, El a răspuns la întrebările referitoare la evenimentele care se vor desfășura înainte de revenirea Sa. Aici, Mântuitorul prezintă un tablou solemn, legând distrugerea Ierusalimului de evenimentele premergătoare revenirii Sale.

Cu toate acestea, oricât de grele și de tulburătoare vor fi acele timpuri - cu războaie, foamete, trădare - ne este dată promisiunea că-L vom „vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă” (Matei 24:30). Cu alte cuvinte, în ciuda greutăților și necazurilor, avem și motive să ne bucurăm.

Duminică, 5 iunie - Muștrări pentru cărturari și farisei

Domnul fusese Cel care îi condusese pe copiii lui Israel în trecut, cu mână tare și cu braț puternic. Pe aripi de vultur îi scosese din Egipt și îi adusese la Sine. „Veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel” (Exodul 19:5,6).

În vechime, când un bărbat o cerea în căsătorie pe o fată, îi oferea un pahar, ca semn al făgăduinței unui viitor frumos alături de el. La Sinai, Dumnezeu a încheiat un astfel de legământ cu poporul Israel. Exodul 24 spune că bătrânii și conducătorii poporului au urcat pe munte și „au văzut pe Dumnezeul lui Israel; sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăția lui... Ei au văzut pe Dumnezeu, și totuși au mâncat și au băut” (Exodul 24:9-11). Israel a intrat în acest legământ și a spus: Da, vreau să trăiesc pentru totdeauna cu Tine, în țara promisă.

1. Citește Matei 23. Care sunt lucrurile pe care li le-a reproșat Domnul Isus cărturarilor și fariseilor? Cu ce avertizare teribilă a încheiat?

Matei 23 constituie ultima pledoarie stăruitoare a lui Isus pentru reconcilierea cu „aleasa Lui”, poporul Israel. Dar poporul Lui L-a părăsit. El a acceptat această decizie și a ieșit definitiv din Casa Lui care se afla în mijlocul lor - templul. „Iată”, a spus El, „că vi se lasă casa pustie” (Matei 23:38). Când Domnul Isus a părăsit templul, acesta a rămas pustiu, gol, abandonat, ca pustia din care îi răscumpărase Domnul prima dată pe israeliți.

O mare tranziție în istoria mântuirii era pe cale să aibă loc, dar acești lideri și cei pe care ei aveau să îi ducă în amăgire aveau să piardă mântuirea. În același timp, mulți alții, iudei și, în curând, neamuri, deschiși față de călăuzirea Duhului Sfânt, aveau să continue marea lucrare la care fusese chemat inițial Israel. Ei aveau să devină adevărata sămânță a lui Avraam, „moștenitori prin făgăduință” (Galateni 3:29). Și noi, astăzi, facem parte din acest popor căruia i s-a încredințat o misiune specială.

Care dintre reproșurile pe care li le-a făcut Domnul cărturarilor și fariseilor ți se aplică și ție? Ce intenționezi să faci în această privință?

Luni, 6 iunie - Semnele sfârșitului

După ce Isus i-a muștră pe liderii iudei care refuzau să îl accepte, Ioan 12:20-26 relatează despre o cerere neobișnuită. Mântuitorului I se spune că niște oameni dintre neamuri voiau să-L vadă pe Isus. Totuși aceștia și-au adresat cererea mai întâi unor iudei care credeau în Isus. Nu după mult timp, ceva similar avea să se întâmple la o scară mult mai mare: în timp ce unii dintre iudei aveau să-L respingă pe Isus, alții aveau să fie mijlocul prin care mulți dintre neamuri să vină și să Îl cunoască. Cât de minunat este că această cerere a venit chiar după ce Isus le-a spus liderilor că avea să le rămână casa pustie! Într-adevăr, ce era vechi avea să lase loc, în curând, la ce era nou și la ceea ce Dumnezeu avusese dintotdeauna în planul Său: mântuirea tuturor neamurilor, deopotrivă cu a iudeilor.

2. Încearcă să citești Matei 24:1-14, ca și când nu ai ști nimic altceva din Biblie. La ce crezi că s-a referit Domnul Isus?

Isus face aceste declarații ca răspuns la întrebările ucenicilor cu privire la semnul venirii Sale și al sfârșitului lumii. „Isus nu le-a răspuns ucenicilor, făcând deosebire între distrugerea Ierusalimului și ziua cea mare a venirii Sale. El a amestecat descrierea acestor două evenimente. Dacă le-ar fi descoperit ucenicilor evenimentele viitoare așa cum le vedea El, el n-ar fi putut suporta priveliștea. Din milă pentru ei, El a amestecat descrierea celor două mari crize, lăsându-i pe ucenici să cerceteze ei înșiși înțelesul. [...] Toată această cuvântare a fost ținută nu numai pentru ucenici, ci și pentru aceia care vor trăi în timpul ultimelor momente ale istoriei pământului.” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, p. 539-540 (628)

Un lucru este foarte clar în răspunsul lui Isus: evenimentele care se vor petrece chiar înainte de revenirea Sa nu sunt liniștitoare. Isus nu prezice o utopie pământească sau un mileniu de domnie a păcii pe pământ. Războaie, trădare, dezastre naturale, o biserică ce înfruntă persecuția, hristoși falși și chiar „frați” care se vor vinde unul pe altul. Singurul lucru pozitiv descris aici este promisiunea că „Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea” (vers. 14).

În Matei 24:13, Isus spune că „cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit”. Ce poți să faci pentru a rămâne puternic din punct de vedere spiritual, în mijlocul încercărilor care ar putea să te doboare cu ușurință și să te facă să renunți?

Mărti, 7 iunie - Distrugerea Ierusalimului

3. Citește Matei 24:15-22. Care este evenimentul profetizat de Mântuitorul și cum s-a împlinit?

În general, se consideră că expresia „urâciunea pustiirii” se referă la un fel de sacrilegiu, o desacralizare a ceea ce este sfânt. Isus vorbește, evident, despre distrugerea Ierusalimului, care avea să aibă loc în anul 70 d.Hr. În prezentarea făcută, Domnul Isus a amestecat elemente care țineau de acest eveniment cu elemente care aveau să caracterizeze starea lumii înainte de a doua Sa venire. „Hristos vedea în Ierusalim simbolul unei lumi împietrite în necredință și răzvrătire, grăbindu-se să primească pedepsele lui Dumnezeu.” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, Editura Viața și Sănătate, 2011, p. 16 (22)

Și totuși, chiar în această situație, Domnul caută să-i salveze pe toți cei care vor să fie mântuiți. În Luca, este relatat faptul că Isus le-a spus ucenicilor să fugă înainte ca „urâciunea” să fie așezată: „Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că atunci pustiirea lui este aproape. Atunci, cei din Iudeea să fugă la munți, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el și cei de prin ogoare să nu intre în el. Căci zilele acelea vor fi zile de răzbunare, ca să se îplinească tot ce este scris” (Luca 21:20-22).

Când au văzut aceste lucruri întâmplându-se, creștinii din Ierusalim au fugit din cetate așa cum îi învățase Isus, în timp ce majoritatea iudeilor au rămas pe loc și au pierit. Se estimează că peste un milion de iudei au murit în timpul asediului Ierusalimului, iar în jur de nouăzeci și șapte de mii au fost luați captivi. Se pare că niciun creștin nu și-a pierdut viața în asediu. Locul lor de refugiu a fost Pella, o cetate de pe colinele de la est de Iordan, la vreo douăzeci și șapte de kilometri sud de Lacul Galileei. (Vezi *Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea*, voi. 5, p. 499.)

Ce impact are, în prezent, împlinirea acestei profeții asupra credinței noastre?

Miercuri, 8 iunie - A doua venire a lui Isus

În Matei 24, Isus răspunde la întrebarea ucenicilor cu privire la semnul venirii Sale (vers. 3) ca Mesia, pentru a domni.

4. Ce altă avertizare dă Isus, când vorbește despre evenimentele care vor preceda revenirea Sa și cum s-a împlinit aceasta în decursul istoriei? Matei 24:23-26

Isus, care, din perspectiva lumii, nu era nimic altceva decât un predicator galileean itinerant, cu o mică grupă de adepți, spune că vor veni mulți în Numele Său, pretinzând că sunt El. Și lucrul acesta s-a întâmplat frecvent de-a lungul secolelor, dovadă a veridicității Cuvântului lui Dumnezeu.

5. Citește Matei 24:27-31. Cum este descrisă revenirea lui Hristos? Ce se va întâmpla când El va reveni?

După avertizarea că vor veni mulți și vor pretinde că sunt Hristosul, Isus descrie cum va fi, în realitate, revenirea Sa.

În primul rând, a doua venire a lui Isus este personală și literală. Domnul însuși este Cel care revine pe pământ. Când scrie: „Căci însuși Domnul ... Se va coborî din cer” (1 Tesaloniceni 4:16) apostolul Pavel îi contrazice pe cei care pretind că revenirea lui Hristos ar fi doar un ideal sau o nouă eră în istoria omenirii. Revenirea Sa va fi vizibilă, asemenea fulgerului care străbate cerul, Ioan spune: „Orice ochi îl va vedea” (Apocalipsa 1:7). Imaginea trâmbiței descoperă că va fi un eveniment sonor, suficient de răsunător încât să trezească morții! Și lucrul cel mai important este că, dacă prima dată El a venit în smerenie, a doua oară va veni ca un împărat triumfător (Apocalipsa 19:16), biruitor asupra tuturor dușmanilor Săi și ai noștri (1 Corinteni 15:25).

Într-un timp atât de marcat de tulburare și nesiguranță cu privire la viitor, cum putem să primim putere și speranță din făgăduința revenirii lui Isus?

Joi, 9 iunie - Vegheați!

A doua venire a lui Isus constituie punctul culminant al tuturor speranțelor creștine; ea este împlinirea a tot ce ne-a fost făgăduit. Fără revenirea Sa și tot ce include ea, toate celelalte lucruri care țin de credința noastră ar fi o minciună, o farsă, așa cum au pretins criticii și împotrivorii ei, de-a lungul timpului.

Așadar, nu este de mirare că, în nerăbdătoarea anticipare a revenirii Sale, unii creștini au stabilit date pentru acest eveniment. Explicabil, dat fiind că atât de multe lucruri depind ea. Desigur, așa cum știm, toate datele stabilite până acum au fost greșite.

6. Cum explică Matei 24:36,42 de ce greșesc cei care stabilesc date pentru venirea Domnului?

Pentru că nu știm precis când va reveni Hristos, ni se spune că trebuie să fim gata și să „vegheșem”.

7. Citește Matei 24:42-51. Ce spune Isus aici cu privire la ce înseamnă să vegheșem și să fim gata pentru revenirea lui Isus?

Mântuitorul spune clar că noi nu știm când va reveni El. De fapt, El va veni pe neașteptate. Așadar, trebuie să fim oricând gata să-L întâmpinăm. Chiar dacă nu știm data exactă, noi trebuie să trăim ca și cum S-ar putea întoarce oricând, în orice clipă. Concepția că nu va veni prea curând, astfel că pot să fac ce dorește inima mea, este, în mod sigur, atitudinea cu privire la care avertizează Isus. Ar trebui să căutăm să fim credincioși pentru că îl iubim pe Domnul și pentru că vrem să facem ce este bine după criteriile Lui, indiferent când Se va întoarce. În plus, cu toate textele care avertizează cu privire la judecată, în special pentru cei care îi tratează rău pe semenii lor, timpul exact al revenirii Sale chiar nu contează. Mai devreme sau mai târziu, judecata va veni.

Cum putem fi siguri că nu facem, fie și într-un mod subtil, greșeala aceluia „rob rău”?

Vineri, 10 iunie - Un gând de încheiere

În contextul evenimentelor descrise în Matei 24, Isus a mai spus: „Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri” (vers. 34). Acest text a generat confuzie, deoarece, în mod evident, aceste lucruri nu au avut loc într-o singură generație, temporal vorbind. Dr. Richard Lehmann, în cartea *The Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, spune că, de fapt, cuvântul grecesc tradus prin „neam” corespunde unui cuvânt ebraic folosit frecvent pentru a desemna un grup sau o categorie de oameni, ca în Psalmii 78:8, „un neam neascultător și răzvrătit”. Astfel, Isus nu a folosit cuvântul pentru a descrie un timp sau o generație, ci categoria de oameni răi la care făcea referire. „În armonie cu această utilizare din Vechiul Testament, Isus a folosit expresia «acest neam» pentru a Se referi la o categorie de oameni, fără o semnificație temporală. Neamul de oameni răi avea să-i includă pe toți cei care aveau să manifeste aceleași caracteristici rele (Matei 12:39; 16:4; Marcu 8:38).” - *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, p. 904. Cu alte cuvinte, răul va continua să existe până la sfârșitul timpului, până la revenirea lui Isus.

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Împărați 8-14

1. Cum l-a numit Ben Hadad pe Elisei în fața lui Hazael?
2. Ce i se reproșează lui Iehu, deși el „a nimicit pe Baal din mijlocul lui Israel”?
3. Cât timp a făcut Ioas ce este plăcut înaintea Domnului?
4. Pe cine nu a ucis Amația când a răzburat moartea tatălui său?

Viața lui Iisus, capitolul 76

5. Cine genera neînțelegerile dintre ucenici, cu privire la cine să fie mai mare?

11 iunie - 17 iunie

Ultimele zile ale misiunii lui Isus

Textul de memorat: „Atunci Isus le-a zis: «În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire; căci este scris: «Voi bate Păstorul, și oile turmei vor fi risipite.»»” (Matei 26:31)

În acest studiu, îl vedem pe Isus parcurgând momentele finale ale lucrării Sale pe pământ, premergătoare răstignirii. Lumea, chiar întregul univers, se află în fața momentului crucial al întregii istorii a planetei noastre.

Foarte multe lecții pot fi extrase din evenimentele asupra cărora ne vom opri în această săptămână, dar, în timp ce vom parcurge studiul, am vrea să ne concentrăm în special asupra uneia: aceea a libertății de alegere. Să urmărim cum au folosit diferite personaje mărețul și prețiosul dar al libertății. Să vedem consecințele importante, chiar veșnice, ale folosirii, într-un fel sau în altul, a acestui dar.

Petru, Iuda și femeia cu vasul de alabastru - toți au avut de făcut alegeri. Și Isus a trebuit să facă alegeri, și cea mai importantă dintre toate a fost aceea de a merge la cruce, deși natura Sa umană se împotriva cu toată puterea: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu” (Matei 26:39).

Faptul că omul a abuzat de darul libertății de alegere L-a adus pe Domnul Isus în acest moment în care El însuși a trebuit să aleagă dacă să ne salveze sau nu de la distrugerea adusă asupra noastră de acel abuz de libertate.

Duminică, 12 iunie - Gestul frumos al Mariei

Ultimele capitole ale Evangheliei lui Matei relatează ultimele zile ale vieții lui Isus pe pământ. Mântuitorul urma să moară pe cruce, să învie și să Se descopere pe deplin ca Mântuitorul lumii, răstignit și înviat. Oricât de mult Îl iubeau și Îl apreciau pe Isus cei care Îl urmau atunci, ei mai aveau încă multe de învățat cu privire la cine era El și ce urma să facă pentru ei. Astăzi, având la dispoziție scrierile întregii Scripturi și, în special, explicațiile pline de putere ale lui Pavel cu privire la moartea ispășitoare a lui Isus, noi știm cu mult mai mult despre ce urma să facă Isus pentru noi decât știau, la vremea aceea, urmașii Săi.

1. Ce a determinat-o pe Maria să facă acel gest extraordinar. De ce a apreciat Domnul Isus atât de mult gestul ei? Matei 26:1-16

Să observăm că Matei plasează episodul ungerii lui Isus cu mir - care a avut loc, probabil, înainte de intrarea Sa triumfală - în cadrul complotului de a-L ucide, care era în desfășurare. În timp ce unii dintre cei apropiați de El plănuiau să-I facă rău, alții revărsau asupra Sa dovezile unei iubiri și ale unui devotament fără margini, cum a făcut Maria, spărgând „un vas de alabastru cu mir foarte scump” (vers. 7).

În timp ce ucenicii se plâneau de risipa făcută, Isus a spus că ea a făcut „un lucru frumos”. Prin acest gest, care, la prima vedere, putea să pară extravagant, femeia a arătat profunzimea sentimentelor pe care le avea pentru Isus în inima ei. Deși, cu siguranță, ea nu știa tot ce avea să urmeze sau ce semnificație aveau să aibă evenimentele, înțelegea suficient ca să știe că îi datora foarte mult lui Isus și, în felul acesta, dorea să își arate recunoștința. În același timp, ucenicii, care, cu siguranță, văzuseră mult mai mult din ce făcuse Isus decât văzuse această femeie, încă nu înțelegeau pe deplin lucrarea Lui.

„Uleiul turnat pe capul și picioarele lui Isus era un simbol al inimi dăătorului, o inimă plină de iubire care se revărsă. A fost o demonstrație a unei iubiri hrănite din izvoare cerești până când s-a revărsat în afară. Și darul acela al Mariei, pe care ucenicii l-au considerat o risipă, a făcut să se repete de mii de ani aceeași revărsare de iubire din inimile sensibile ale altora.” - Ellen G. White, *Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea*, vol. 5, p. 1101

Tu cum răspunzi la tot ce a făcut Isus pentru tine?

Luni, 13 iunie - Un nou legământ

2. Citește Matei 26:17-19. Ce semnificație are faptul că ultimele scene din viața lui Isus s-au desfășurat în perioada Paștelui? Vezi și Exodul 12:1-17; 1 Corinteni 5:7.

Istoria exodului este istoria mântuirii, a eliberării - o lucrare pe care o face Dumnezeu pentru cei care nu o pot face singuri. Ce simbol potrivit pentru ce avea să facă Isus pentru noi toți!

3. Citește Matei 26:26-29. Ce semnificație au cuvintele din versetul 29?

Isus le atrage atenția ucenicilor către semnificația mai profundă a Paștelui. Eliberarea din Egipt a constituit o minunată manifestare a autorității și a puterii lui Dumnezeu, dar nu a fost de ajuns. Nu a fost acea izbăvire de care evreii aveau nevoie cu adevărat, la fel ca oricare dintre noi - eliberarea din păcat și darul vieții veșnice. „Și tocmai de aceea este El Mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legământul dintâi, cei ce au fost chemați să capete veșnica moștenire care ne-a fost făgăduită” (Evrei 9:15). Isus le îndrepta atenția către adevărata semnificație a vinului, către adevărata semnificație a pâinii; toate acestea arătau către moartea Sa pe cruce.

Astfel, spre deosebire de sacrificiile animale care arătau către moartea lui Isus, care avea să aibă loc în viitor, participarea la Cina Domnului ne îndreaptă atenția spre trecut, către același eveniment - jertfa Domnului Isus pe cruce.

Și totuși jertfa Mântuitorului nu a însemnat sfârșitul istoriei. Când le-a spus ucenicilor: „... de acum încolo, nu voi mai bea din acest rod al viței până în ziua când îl voi bea cu voi nou, în împărăția Tatălui Meu” (Matei 26:29), Domnul le-a îndreptat atenția spre viitor, spre revenirea Sa și dincolo de ea.

Gândește-te la afirmația lui Isus că nu va mai bea din rodul viței până când nu vom fi și noi împreună cu El în împărăția Tatălui Său. Ce înțelegi și ce simți din partea Lui, în aceste cuvinte?

Marți, 14 iunie - Ghetsimani

În săptămâna Paștelui, preoții sacrificau mii de miei la templul aflat pe înălțimea de lângă Valea Chedronului. Sângele mieilor era turnat pe altar și apoi curgea printr-un canal în pâraul din această vale. Probabil că apa se înroșea de la sângele mieilor. Isus și ucenicii Săi trebuiau să treacă acest pârau, în drumul lor spre Grădina Ghetsimani.

4. Citește Matei 26:36-46. De ce experiența din Ghetsimani a fost atât de grea pentru Isus? Ce s-a întâmplat acolo de fapt?

Nu de moartea fizică se temea Isus când S-a rugat să nu bea „paharul”. Paharul care îl îngrozea era despărțirea de Dumnezeu. Isus știa că a deveni păcat pentru noi, a muri în locul nostru, a primi asupra Sa mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului însemna a Se despărți de Tatăl Său. Călcarea Legii lui Dumnezeu era un lucru atât de grav, încât cerea moartea făptașului. Isus a venit tocmai pentru a lua moartea asupra Sa, ca să ne cruțe pe noi de ea. Aceasta era în joc acolo, pentru noi.

„Cu implicațiile acestui conflict înaintea Sa, sufletul Domnului Hristos era plin de teama despărțirii de Dumnezeu. Satana îi șoptea că, dacă devenea garantul unei lumi păcătoase, această despărțire avea să fie veșnică. El avea să fie identificat cu împărăția lui Satana și niciodată nu va mai putea fi una cu Dumnezeu. [...] Momentul teribil sosise - momentul care avea să hotărască destinul lumii. Soarta neamului omenesc atârna în balanță. Domnul Hristos ar fi putut refuza să bea paharul care i se cuvinea omului vinovat. Nu era încă prea târziu pentru acest lucru. El ar fi putut să-Și ștergă sudoarea de sânge de pe frunte și să-l lase pe om să piară în nelegiuirea lui. El putea spune: «Călcătorul de lege să-și primească pedeapsa păcatului său, iar Eu voi merge înapoi la Tatăl Meu.» Va bea oare Fiul lui Dumnezeu paharul amar al umilinței și chinului? Va suferi oare Cel nevinovat urmările blestemului păcatului, pentru a-l salva pe cel vinovat?” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, pp. 592, 595 (687, 690)

Gândește-te la disponibilitatea lui Isus de a suferi în locul nostru? Ce simți în legătură cu aceasta?

Miercuri, 15 iunie - Iuda își vinde sufletul

Cât de tristă este istoria vieții lui Iuda! Dacă ar fi murit înainte de a merge ultima dată la Ierusalim, poate că ar fi rămas în istoria sacră a marilor eroi și multe biserici i-ar fi purtat numele. Dar numele lui va fi asociat întotdeauna cu trădarea.

5. Cum te ajută următoarele pasaje să-ți explici acțiunile lui Iuda? Ioan 6:70; Luca 22:3.

Noi putem să-l învinovățim pe Satana pentru ce a făcut Iuda, dar întrebarea rămâne: Prin ce i-a permis Iuda Diavolului să-l împingă la trădare? S-a spus că Satana a urmărit să-l aducă și pe Petru aici (Luca 22:31). Cu toate acestea, diferența trebuie să fi fost dată de faptul că Iuda a refuzat să se predea cu totul Domnului; probabil că el s-a agățat de un anumit păcat, de un anumit defect de caracter care i-a oferit lui Satana ocazia să se strecoare în mintea lui și să-l determine să facă ce a făcut. Vedem și aici o consecință grăitoare a libertății de alegere.

6. Citește Matei 26:47-50 și 27:1-10. Ce lecții ar trebui să extragem din trista istorie a lui Iuda?

Iată-l pe Iuda în fruntea grupului format din soldați, preoți și bătrânii poporului. Ce moment măreț pentru Iuda, când are puterea în mâinile lui! Când deții ceva ce oamenii își doresc, ai o putere uimitoare, așa cum are Iuda aici. Și totul este în favoarea ta, cel puțin atâta timp cât ai ce vor ei. Dar, dacă mulțimii îi pasă de tine doar pentru că ai ce își dorește, după ce va obține de la tine ce a vrut, nu mai are nevoie de tine și te abandonează. În câteva ore, Iuda va fi singur, fără nimic.

O altă lecție importantă este legată de prețul pentru care Iuda și-a pierdut sufletul pentru totdeauna. Treizeci de arginți. Azi, valoarea ar echivala cu salariul primit pentru una până la patru luni, în funcție de moneda pe care o luăm în calcul. Chiar dacă ar fi primit de zece sau de o sută de ori mai mult, vedem cât l-a costat în realitate! Și istoria ne arată că, până la urmă, a pierdut și banii aceștia. Nu s-a bucurat deloc de ei, ci i-a aruncat înapoi, la picioarele celor care i-i dăduseră. Ce exemplu grăitor pentru faptul că orice ne face să ne îndepărtăm de Isus, să ne pierdem sufletul, este la fel de inutil ca banii primiți de Iuda. Acest om a fost atât de aproape de viața veșnică, și totuși a ales să renunțe la ea pentru nimic!

Joi, 16 iunie - Tăgăduirea lui Petru

Isus a știut dinainte că Iuda va alege, în mod liber, să îl trădeze - una dintre numeroasele ocazii în care Biblia ne arată că prestața lui Dumnezeu în ce privește deciziile noastre nu ne limitează în niciun fel libertatea de a lua aceste decizii. El a știut nu numai de trădarea lui Iuda, ci și că Petru, în ciuda bravadei lui, în momentul crucial avea să fugă și să îl renege.

7. Citește Matei 26:51-75. De ce crezi că s-a lepădat Petru de Isus?

Adesea considerăm că Petru L-a renegat pe Isus pentru că i-a fost frică. Și totuși, după Ioan 18:10, Petru a fost cel care a avut curajul să scoată sabia împotriva soldaților romani! Petru era gata să se avânte până când l-a oprit Isus!

Așadar, ce l-a făcut pe Petru, ca, de la momentul când flutura amenințător sabia, să ajungă, doar puțin mai târziu, să spună că nu îl cunoaște pe Isus? De ce a spus că nu era ucenicul Său? De ce a spus: „Nu cunosc pe omul acesta!” (vers. 72)?

Poate pentru că și-a dat seama că nu îl cunoștea pe Omul Isus, că nu știa pentru ce venise și nici ce însemna arestarea Lui. Probabil că, într-un moment de panică, a negat că L-ar fi cunoscut vreodată. Poate că Petru L-a renegat pe Isus când și-a dat seama că nu înțelegea ce face El; poate a abandonat totul când, văzând ce se întâmplă, a crezut că Isus a abandonat totul. Petru încă se încredea prea mult în propria capacitate de a înțelege lucrurile, în loc să-și pună toată încrederea în Isus, și aceasta deși văzuse atâtea lucrări extraordinare ale Lui și făcuse acea curajoasă mărturisire de credință că Isus era Hristosul (Matei 16:16). Tăgăduirea lui Petru ar trebui să ne spună că toate minunile și semnele din lume nu ne vor păstra credința în Dumnezeu, dacă inima noastră nu îi este predată pe deplin.

În relatarea din Luca, a treia oară când Petru a negat că era ucenicul lui Isus, Domnul însuși „S-a întors și S-a uitat țintă la Petru” (Luca 22:61). Aici apare cuvântul *emblepo*, care este folosit și când se spune că Isus a privit adânc în sufletul lui Petru, atunci când s-au întâlnit prima dată (vezi Ioan 1:42).

Ce speranță găsim aici în ce privește dragostea pe care o are Dumnezeu pentru noi chiar și atunci când cădem, așa cum a făcut Petru?

Vineri, 17 iunie - Un gând de încheiere

În 1959, doi criminali au intrat într-o casă din Kansas și au ucis doi adolescenți și pe părinții lor. Înainte să fie găsiți criminalii, fratele tatălui ucis a scris următoarea scrisoare în ziarul local. „Sunt multe resentimente în această comunitate. Am auzit de mai multe ori că, atunci când e găsit, ucigașul ar trebui să fie spânzurat de cel mai apropiat copac. Să nu ne lăsăm pradă acestor sentimente. Fapta este comisă și încă o viață luată nu va schimba situația. Haideți să iertăm și noi cum vrea Dumnezeu să iertăm. Nu este bine să păstrăm dușmănie în inima noastră. Celui care a făcut această faptă îi va fi oricum greu să trăiască mai departe cu el însuși. Nu va putea să-și găsească liniștea decât mergând la Dumnezeu să ceară iertare. Să nu stăm noi în calea lui, ci să ne rugăm să-și găsească pacea.”- Truman Capote, *In Cold Blood*, p. 124

Vedem aici o puternică expresie a harului pe care ni-l oferă Hristos tuturor. Chiar și după ce Petru L-a tăgăduit, Hristos l-a iertat și i-a încredințat lucrarea câștigării de suflete. El știa ce era în Petru chiar înainte ca Petru însuși să știe. Și totuși, dragostea și harul Său au rămas aceleași, în ciuda faptului că Petru era singurul vinovat de acțiunile lui.

Când avem de-a face cu oameni care fac greșeli asemănătoare, cât de important este să învățăm să manifestăm har față de ei tot așa cum am vrea să se manifeste față de noi înșine!

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 împărați 15-21

1. Ce a zidit Iotam în vremea cât a fost împărat?
2. Cui au început să i (li) se închine copiii lui Israel și să slujească atunci când au părăsit poruncile Domnului?
3. Unde s-a dus Ezechia după ce i-au fost spuse toate cuvintele lui Rabșache?
4. Cât a domnit Manase în Ierusalim?

Viața lui Iisus, capitolul 77

5. Cum L-ar fi tratat soldații romani pe Isus dacă ar fi avut lumina pe care au primit-o conducătorii iudei?

18 iunie - 24 iunie

Răstignit și înviat

Textul de memorat: „*Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: «Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.»*” (Matei 28:18)

Într-un articol din luna octombrie 2011, cotidianul britanic *The Independent* întreba dacă cineva era dispus să-și doneze corpul pentru știință. Se spunea, mai departe, că oamenii de știință studiau metoda egipteană de mumificare și căutau un voluntar, suferind de o boală terminală, care era pregătit să își doneze corpul după moarte. Acești oameni de știință credeau, susținea reclama, că au descoperit secretul egiptenilor și că trupul mort „va fi conservat, probabil, pentru sute sau chiar mii de ani”.

Noi, creștinii, nu trebuie să ne îngrijorăm în ce privește conservarea trupului după moarte. Dumnezeu ne-a promis ceva cu mult mai bun. Moartea lui Isus, prin care a plătit pedeapsa pentru păcatele noastre, și apoi învierea Sa, ca „pârgha celor adormiți” (1 Corinteni 15:20), sunt o garanție suficientă că trupurile noastre vor fi transformate în trupuri care nu vor putrezi niciodată, pentru că vom trăi veșnic.

În această săptămână, când am ajuns la capitolele finale din Evanghelia după Matei, vom studia despre moartea și învierea Domnului nostru și despre speranța pe care ne-o oferă aceste două evenimente.

Duminică, 19 iunie - Isus sau Baraba?

1. Citește Matei 27:11-26. De ce au făcut iudeii această alegere și care au fost implicațiile ei?

Tâlharul Baraba era cel care ar fi trebuit crucificat pe crucea din mijloc. Este posibil ca tâlharii crucificați de o parte și de alta să fi fost asociații lui. Baraba nu era prenumele, ci numele lui de familie. Bar însemna „fiul lui”, așa cum Simon bar Iona însemna „Simon fiul lui Iona”, sau Bartolomeu însemna „fiul lui Tolomeu”. Baraba însemna „fiul lui *aba*”, adică „fiul tatălui”. Multe manuscrise timpurii menționează prenumele lui Baraba ca fiind Yeshua (Isus). Yeshua era un nume obișnuit la vremea aceea, care însemna „Yahweh mântuiește”. Astfel, numele lui Baraba mergea pe linia „Yahwe mântuiește, fiul tatălui”.

„Acest om pretinsese că este Mesia. El își arogase autoritatea de a stabili o nouă ordine a lucrurilor pentru a îndrepta lumea. Amăgit fiind de Satana, el pretindea că tot ceea ce obținea prin furt și jaf era proprietatea lui. Prin mijloace satanice, el făcuse lucruri extraordinare, își câștigase simpatia poporului și stârnise revolta împotriva conducerii romane. Sub masca entuziasmului religios, era un tâlhar gata de orice și împietrit, dedat la răscoală și cruzime. Dându-le oamenilor ocazia de a alege între acest om și nevinovatul Mântuitor, Pilat a crezut că le trezește simțul dreptății. În opoziție cu preoții și mai-marii norodului, el spera să le câștige simpatia pentru Hristos.” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, p. 635 (733)

Pilat a greșit. Dacă nu se află sub influența Duhului Sfânt, care convinge de păcat, oamenii vor face în mod inevitabil alegeri spirituale greșite, așa cum a făcut mulțimea aici. În cele din urmă, toți avem de ales între Hristos și Baraba, între Hristos și lumea coruptă, între viață și moarte. „Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (Ioan 3:19).

Analizează cu seriozitate alegerile pe care le faci și încearcă să sesizezi care îți este tendința - spre Hristos sau spre Baraba?

Luni, 20 iunie - Înlocuitorul nostru crucificat

2. Citește Matei 27:45-46. Care este semnificația strigătului de pe cruce al Mântuitorului?

Aici, Îl putem vedea pe Isus simțindu-Se abandonat de Tatăl Său. În tinericul care a învăluit țara în acel moment simboliza judecata divină (Isaia 13:9-16; Amos 5:18-20; Ieremia 13:16). Isus simțea în ființa Sa consecințele îngrozitoare ale păcatului, ale despărțirii totale de Tatăl. Pentru noi, El a suportat pedeapsa divină împotriva păcatului, pe care ar fi trebuit să o suportăm noi. „Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă (Evrei 9:28; vezi și 2 Corinteni 5:21). Pe cruce, Isus a folosit limbajul din Psalmii 22:1, deoarece, într-un mod unic, El a trăit ceea ce trăiesc oamenii: despărțirea de Dumnezeu cauzată de păcat. „... Ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte” (Isaia 59:2).

Isus a suportat cu adevărat mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului; pedeapsa pentru nelegiuirile noastre a căzut asupra Lui și I-a umplut sufletul de groază, deoarece El a luat asupra Sa toată greutatea vinovăției noastre. Cât de rău trebuie să fie păcatul în ochii lui Dumnezeu, încât a fost nevoie ca una dintre Persoanele Dumnezeirii să sufere vina și pedeapsa păcatului, pentru ca noi să putem fi ierțați!

Și totuși, chiar cuprins de această groază, Isus a putut să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu!” Prin tot ce a trecut, credința Lui a rămas intactă. El a rămas credincios până la sfârșit, în ciuda suferinței, în ciuda sentimentului că fusese părăsit de Tatăl.

De ce făgăduințe ne putem prinde când ne simțim singuri și abandonați?

Mărți, 21 iunie - Perdeaua ruptă și stâncile despicate

Fiecare scriitor al Evangheliei a relatat istoria vieții lui Isus pe pământ dintr-o perspectivă proprie, dar toți au scris pe larg despre moartea Sa. Totuși Matei este singurul dintre ei care vorbește despre sfâșierea perdelei și despre mormintele deschise.

3. Citește Matei 27:49-54. Care este semnificația acestor evenimente? Către ce speranță ne îndreaptă ele privirea?

Isus a murit chiar după ce mulțimea, neștiind care au fost adevăratele cuvinte ale lui Isus, L-a batjocorit, spunând că îl cheamă pe Ilie să-L salveze. Batjocura aceasta a fost un alt exemplu, grăitor și trist, al faptului că Isus a fost înțeles greșit de mulți dintre cei care făceau parte chiar din poporul Său.

Apoi, Matei relatează că perdeaua din templu s-a sfâșiat de sus până jos. Simbolismul aici este inconfundabil: începuse o nouă eră în istoria mântuirii. Serviciile sacrificiale, care atâta vreme arătaseră spre Isus, nu mai erau necesare, fiind înlocuite acum de ceva cu mult mai bun.

4. Citește Evrei 8:1-6. Ce spun aceste texte și cum ne ajută să înțelegem ce s-a întâmplat cu sistemul sanctuarului pământesc?

Matei amintește nu doar de sfâșierea perdelei, ci și de stânci despicate, de morminte deschise și de morți înviați - evenimente care au putut avea loc doar în virtutea a ce realizase Isus, murind pentru păcat în locul nostru, ca înlocuitor al nostru. Așadar, aici vedem că au loc anumite evenimente care nu s-ar fi putut produce niciodată, „căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele” (Evrei 10:4). Doar Isus poate să îndepărteze păcatele, iar dovada este învierea din morți, fără de care totul ar fi în zadar (vezi 1 Corinteni 15:13,14,19). În aceste învieri timpurii (nu știm câte au fost), vedem speranța și promisiunea învierii noastre la sfârșitul veacului.

Miercuri, 22 iunie - Hristos a înviat!

5. Citește Matei 28:1-15. Ce îți atrage atenția în acest pasaj? De ce le spune Isus femeilor să se bucure? (vers. 9)

Credința creștină are în centrul ei nu doar răstignirea Domnului Isus, ci și învierea Sa. Adevărul este că foarte mulți oameni, inclusiv necreștini, cred că un om numit Isus din Nazaret a murit răstignit pe o cruce. Găsim referințe istorice datate nu mult după timpul vieții lui Isus, precum aceasta, din istoricul roman Tacitus: „Nero... a expus la cele mai cumplite torturi o anumită clasă de oameni, urâți de ceilalți și respingători, numiți creștini. Christus, de la care și-au luat aceștia numele, a suferit pedeapsa extremă în timpul domniei lui Tiberius, de mâinile unuia dintre procuratorii noștri, Pontius Pilatus.” - Tacitus (57-117 d.Hr.)

Nici atunci și nici acum nu contestă prea mulți faptul că o figură istorică, pe nume Isus, a fost condamnată și crucificată.

Partea greu de acceptat este învierea Sa: ideea că Isus din Nazaret, care a murit într-o vineri după-amiază, a revenit la viață duminică dimineață. Aici întâmpină mulți dificultăți. Un iudeu crucificat de romani în Iudeea era ceva cât se poate de obișnuit. Dar un iudeu înviat din morți după ce a fost răstignit? Aceasta este cu totul altceva.

Și totuși, dacă nu am crede în Isus cel înviat, nu am avea o credință creștină. Pavel scria: „Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința voastră... Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii” (1 Corinteni 15:14,19). Moartea lui Isus trebuia să fie urmată de înviere, deoarece prin învierea Lui avem certitudinea învierii noastre.

Când este vorba de învierea lui Isus, avem două opțiuni. Prima - s-o considerăm o propagandă sentimentală scrisă de câțiva adepți singuratici ai lui Isus, ca să-I păstreze amintirea vie, așa cum și în zilele noastre încercăm să le păstrăm amintirea vie personajelor proeminente care mor. A doua opțiune este să o luăm literal, ca pe relatarea la prima mână a unui eveniment extraordinar care are implicații pentru orice om care a trăit vreodată.

Tu pentru ce optezi? Explică-ți alegerea!

Joi, 23 iunie - Marea Trimitere

Pentru mulți oameni, lucrul cel mai greu de înțeles cu privire la Isus a fost acela că S-a întors în cer și le-a încredințat oamenilor lucrarea Evangheliei. Dar, atât de adesea, noi Îl dezamăgim și ne dezamăgim pe noi înșine, iar, după cum citim în evangheliile, nici primii Săi ucenici nu au făcut excepție în această privință. Și totuși, încredințându-ne această lucrare, Hristos Și-a arătat dragostea față de noi și ne-a arătat cât de mult avem nevoie de El.

6. Citește Matei 28:16-18. Compară cuvintele lui Isus: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (vers. 18), cu Daniel 7:13,14. Ce legătură există între cele două texte?

7. Citește Matei 28:19,20 - versetele finale ale acestei evanghelii. Ce spune Isus și care este relevanța cuvintelor Sale pentru noi, astăzi?

Ellen G. White sugerează că, atunci când Isus S-a înălțat la cer, pe Muntele Măslinilor se adunaseră aproape cinci sute de oameni. (Vezi 1 Corinteni 15:6.) Misiunea de a proclama Evanghelia, sau Marea Trimitere, nu a fost doar pentru ucenici, ci pentru toți credincioșii. „Este o mare greșală”, scrie ea, „să crezi că lucrarea de mântuire a sufletelor depinde numai de predicatorul întărit prin binecuvântare pentru acest lucru. Însărcinarea de a predica Evanghelia le este dată tuturor acelor care au simțit chemarea cerească. Toți cei care primesc viața lui Hristos sunt sfințiți pentru lucrarea de mântuire a semenilor lor. Biserica a fost întemeiată pentru lucrarea aceasta, și toți aceia care iau asupra lor sfânta ei răspundere se leagă prin aceasta să fie conlucrători cu Hristos.” - *Viața lui Iisus*, p. 713 (822)

Te gândești frecvent la tine ca la un colaborator al lui Hristos? Cum ai putea să fii mai activ în transmiterea Evangheliei în lumea în care trăiești?

Vineri, 24 iunie - Un gând de încheiere

La fel ca toți ceilalți evangheliști, și Matei a scris despre învierea lui Isus. Și tot ca ei, nu a scris aproape nimic despre semnificația acestei învieri. Deși au descris evenimentul, Matei, Marcu, Luca și Ioan nu ne-au dat nicio explicație teologică, în ciuda locului central pe care îl ocupă în credința creștină. De abia în scrierile lui Pavel găsim o explicație detaliată a semnificației învierii. „Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți. Căci, dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și, după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos” (1 Corinteni 15:20-22). De asemenea, Pavel a scris că noi am fost „îngropați împreună cu El prin botez și înviați în El și împreună cu El prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți” (Coloseni 2:12). Și Petru are ceva de spus cu privire la acest subiect crucial: „Icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu prin învierea lui Isus Hristos” (1 Petru 3:21). Deși nu știm de ce scriitorii evangheliilor nu au dat o explicație detaliată, unii cercetători biblici au văzut în aceasta o dovadă în plus a autenticității și a veridicității relatărilor lor. Ei au scris la mulți ani după trecerea evenimentelor relatate. De ce nu au folosit această ocazie pentru a prezenta în mod amănunțit ce voiau ei să creadă oamenii despre înviere? Dacă totul a fost o înșelătorie sau o invenție, de ce nu au profitat de ocazie pentru a-i da semnificația pe care o doreau? Dimpotrivă, ei au relatat evenimentele în mod simplu, fără să încerce să le împodobească sau să le încarce cu explicații teologice în legătură cu presupusa însemnătate a celor petrecute.

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Împărați 22 – 1 Cronici 3

1. Cum lucrau cei însărcinați cu repararea stricăciunilor de la Casa Domnului?
2. Ce a făcut Nebuzaradan Casei Domnului?
3. Cine a fost întâiul născut al lui Ismael?
4. Câți ani a domnit David la Hebron?

Viața lui Iisus, capitolul 78

5. Care a fost cea mai mare teamă a lui Isus, când Satana îi frământa inima cu ispitele lui?